

Portada: FRANCESC VENTURA

ANGLÈS 2

Presentació

Aquest llibre és el recull de contes i poemes dels participants en els darrers Jocs Florals que, any rere any, convoca el CFA Vallès, l'escola d'adults de Granollers.

L'hem escrit i l'hem dissenyat entre tots, amb llapis i ordinadors. Ens hi hem dedicat tant com hem pogut i hi hem posat tota la nostra il·lusió perquè volem la feina ben feta. I aquest és el nostre premi: formar part d'aquesta petita gran obra que conté el nostre esforç i part de nosaltres mateixos en forma d'imatges, contes, reflexions i poesies.

Ens agrada aprendre, llegir i escriure. I compartim el que aprenem i escrivim perquè així també compartim el que som i el que volem ser, alhora que col·laborem amb el nostre granet de sorra a mantenir la cultura i fer-la una mica més gran.

Les petites narracions i poemes que llegireu aquí són un munt d'històries inventades, també reals, «trossets» de les nostres vides en prosa i poesia.

Aquest llibre és per a vosaltres. Endavant!

CFA Vallès

Jocs Florals, VIII Edició

Sant Jordi, 2016

Sumari

<i>Narrativa Categoria I</i> (Instrumental I, Instrumental II, Castellà I).....	9
<i>Narrativa Categoria II</i> (Instrumental III, Català I, Català II, Castellà II, Castellà III, Informàtica Inicial).....	37
<i>Narrativa Categoria III</i> (CAM, GES I, GES II).....	79
<i>Narrativa Categoria IV</i> (Anglès, PA CFGS, PAU).....	99
<i>Poesia Categoria V</i>	139

JOCS FLORALS CFA Vallès

2016

Sant Jordi

JUAN GONZÁLEZ

COMPETIC I

Narrativa
Categoria I

(Instrumental I, Instrumental II,
Castellà I)

CATEGORIA I

(Instrumental I, Instrumental II, Castellà I).....	11
BAHIJA JAZAALI.....	15
MAROUANE CAABOUN.....	15
FATIMA EL ALLALI.....	15
NDEYE DRAME.....	15
FINTE BA.....	16
MAHAMADOU LAMINE CISSE.....	16
CHERIF CISSE.....	16
LACHEN HAMDAN.....	16
ÁNGELES PUNZANO.....	16
SAÏD KNAICH.....	17
MAHAMADOU DIABY.....	17
Recordant el meu germà, MATAR DIEME.....	17
La meva trajectòria de vida, ABDOU KARIM MANE.....	18
Tota la vida treballant, ÁNGELA VEGA.....	18
La ciutat on vaig néixer, MAKKA ESSEBBAHI.....	18
La meva vida, YAYA SOUMARÉ.....	19
Els meus viatges, MAMADOU SAILOU DIALLO.....	19
Aquesta sóc jo, DJENABOU BARO.....	20
La importància de treballar, KANANKE MANE.....	20
Sóc l'amo de casa, MANOLO SÁNCHEZ.....	20

<i>El meu món</i> , ESMERALDA TAN.....	21
<i>Així sóc jo</i> , MANOLI DÍAZ.....	22
Feriantes, ESMERALDA TAN.....	22
Infancia, MARGARITA GÓMEZ.....	23
<i>Cuento senegalés</i> , DEMBA DIAO.....	24
Excursión accidentada, EUFRASIA CANTÓN.....	25
<i>Recuerdos</i> , MOHAMED EZZAYANI.....	26
<i>Travesura infantil</i> , MANOLI DÍAZ.....	27
<i>La vida sigue</i> , VIRTUDES SÁNCHEZ.....	28
<i>Mi vida</i> , MANOLO RODRÍGUEZ.....	29
<i>Gran descubrimiento</i> , M. CARME OLLER.....	29
Una vecina violenta, MALIKA MARSOU.....	30
Mi familia, HANIME DIEMÉ.....	30
Este soy yo, JIAMA O JIN.....	31
Mi día a día, SAIBA DIABY.....	31
Una ayuda, SVETLANA TROFIMOVA.....	32
Viva el sombrero, TATIANA MELNIKOVA.....	32
Me gusta Granollers, MUHAMMAD ASIF.....	33
Chico de Georgia, ALEKSI JORJIASHVILI.....	33
Yo soy..., MAHAMADOU DIABY.....	33
Me gusta vivir aquí, LAMINE DIALLO.....	34
Mi vida, MACTAR DIALLO.....	34
Encantado en Granollers, ABDOU AZIZ DIAFATE.....	35

BAHIJA JAZAALI

Sóc una dona. Visc a Granollers. Sóc del Marroc. Tinc 29 anys. M'agrada la cuina, aprendre català i castellà, treballar i estar amb els meus fills.

INSTRUMENTAL I

MAROUANE CAABOUN

Sóc un noi. Visc a La Torreta. Sóc del Marroc. Tinc 18 anys. M'agrada mirar a jugar al futbol, dormir i jugar a la Play i l mòbil.

INSTRUMENTAL I

FATIMA EL ALLALI

Sóc una dona. Visc a La Torreta. Sóc del Marroc. Tinc 42 anys. M'agrada la cuina, escriure, llegir i fer roba amb la màquina de cosir.

INSTRUMENTAL I

NDEYE DRAME

Sóc una dona. Visc a Granollers. Sóc del Senegal. Tinc 36 anys. M'agrada treballar, estar tranquil·la a casa i la festa de l'any nou.

INSTRUMENTAL I

FINTE BA

Sóc un noi. Visc a Granollers. Sóc de Mauritània. Tinc 53 anys.
M'agrada dormir i el futbol.

INSTRUMENTAL I

MAHAMADOU LAMINE CISSE

Sóc un noi. Visc a Granollers. Sóc del Senegal Tinc 24 anys.
M'agrada caminar i internet.

INSTRUMENTAL I

CHERIF CISSE

Sóc un noi. Visc a Granollers. Sóc del Senegal. Tinc 23 anys.
M'agrada treballar i jugar al futbol.

INSTRUMENTAL I

LACHEN HAMDAN

Sóc un home. Visc a Granollers. Sóc del Marroc. Tinc 60 anys.
M'agrada menjar, caminar pel camp i treballar a l'hort.

INSTRUMENTAL I

ÁNGELES PUNZANO

Sóc una dona. Visc a Granollers. Sóc de Jaén. Tinc 66 anys.
M'agrada anar al cole, caminar, cuinar i cosir.

INSTRUMENTAL I

SAÏD KNAICH

Sóc un home. Visc a Granollers. Sóc del Marroc. Tinc 27 anys. M'agrada mirar els nens jugant a futbol i treballar de mecànic de cotxes.

INSTRUMENTAL I

MAHAMADOU DIABY

Sóc un noi. Visc a Canovelles. Sóc de Mali. Tinc 20 anys. M'agrada menjar, jugar a futbol i llegir.

INSTRUMENTAL I

Recordant el meu germà, MATAR DIEME

Jo sóc del Senegal, però ara visc a Granollers. Vaig arribar al 2014, després de fer un viatge complicat en una «Zòdiac». Com la majoria de casos, jo també venia buscant una vida millor.

Abans de venir aquí, vaig estar dos mesos al Marroc amb el meu germà gran, que va ser la persona amb què vaig decidir començar aquesta aventura. Ell va decidir que jo fos el primer a fer el viatge. La idea era que si tot sortia bé, ens retrobaríem en poc temps.

Aquell va ser l'últim cop que el vaig veure, ja que va perdre la vida intentant travessar el mar que ens separava. No ho va poder aconseguir.

INSTRUMENTAL I

La meva trajectòria de vida, ABDOU KARIM MANE

Em dic Karim Mane, sóc senegalès, vaig néixer a la província de Sédhiou, al sud del país. Vaig créixer a Dakar, on vaig aprendre l'ofici de pintor. Després vaig marxar al Marroc. Un any després vaig embarcar a les Palmes de Gran Canària, per tres mesos després marxar a Catalunya, concretament a Granollers, que és on visc ara.

INSTRUMENTAL I

Tota la vida treballant, ÁNGELA VEGA

Amb catorze anys vaig venir de Jaén a Granollers i vaig començar a treballar en una fàbrica. La fàbrica era tèxtil. Vaig fer de teixidora durant quaranta-quatre anys. Vaig ser molt feliç.

INSTRUMENTAL I

La ciutat on vaig néixer, MAKKA ESSEBBAHI

EL dia 1 d'Agost del 1998 vaig sortir del Marroc i vaig arribar a Granollers. D'això ja fa divuit anys. La ciutat on vaig néixer és Tànger. Tànger és una ciutat molt gran: té moltes fàbriques, hotels restaurants...

INSTRUMENTAL I

La meva vida, YAYA SOUMARÉ

Vaig néixer al Senegal, al poble de Simbandi Brassou, a la província de Sédhiou; em dic Yaya Soumaré. Vaig créixer al meu poble i després vaig anar a Dakar. Allà vaig treballar com a electricista i pintor.

Al 2015 vaig anar al Marroc per intentar entrar a Espanya. Finalment ho vaig aconseguir el 15 d'agost, i aquí estic vivint ara, a Granollers.

INSTRUMENTAL I

Els meus viatges, MAMADOU SAILOU DIALLO

Fa nou anys que visc fora de Guinea Conakry. Vaig sortir de Koundara, el meu poble, al 2007 i vaig anar a Mauritània, on vaig viure tres anys.

Després vaig venir a Espanya, i aquí he viscut a molts llocs: a Osca, a Almeria, a Jaén, a Extremadura, a Logroño, a Huelva, a València, a Tàrrrega, a Granollers... Fa set anys que intento buscar-me la vida, allunyat de la meva família. Tinc moltes ganes de tenir una estabilitat: de viure tranquil, trobar una feina i aconseguir els papers.

INSTRUMENTAL I

Aquesta sóc jo, DJENABOU BARO

Jo sóc de Guinea Conakry, estic casada i tinc set fills. Vaig arribar a Barcelona al 2011. Ara visc a Granollers i no treballo, em dedico a la casa i a cuidar els meus fills, però m'agradaria molt trobar una feina.

INSTRUMENTAL I

La importància de treballar, KANANKE MANE

L'any 1999 vaig arribar a Granollers i des de llavors sempre he estat treballant sense parar, almenys fins el 2010. Fa molt de temps que busco feina, necessito treballar per poder mantenir la meva família i per ajudar els meus fills a construir-se un futur millor.

INSTRUMENTAL I

Sóc l'amo de casa, MANOLO SÁNCHEZ

Jo sóc un home d'estatura mitjana i una mica grassonet.

Tinc el cabells curts i moreno amb força canes. Tinc la cara rodona i els ulls grans i de color marró, i el nas i la boca grossos.

Normalment vesteixo amb pantalons texans i dessuadora esportiva. També porto sabatilles esportives de color negre.

Sóc simpàtic i m'agrada anar amb bicicleta. La meva feina és fer «d'home de casa».

INSTRUMENTAL II

El meu món, ESMERALDA TAN

Bon dia, sóc una dona de cinquanta-sis anys. Sóc de Lisboa. Tota la meua vida sóc a Catalunya i visc a Lliçà d'Amunt.

Sóc més aviat alta i prima. Tinc la pell morena, els cabells castanys, els ulls marrons, el nas prim, la boca petita i porto ulleres. Vaig més còmoda amb els cabells recollits. També m'agrada portar pantalons perquè és més còmode que anar amb faldilles. Vaig amb jerseis i samarretes i de vegades porto armilla. Normalment vaig amb sabates planes.

M'agraden les joies: porto collaret, anells, arracades i, alguna vegada, rellotge. Ah! I sempre porto una bona bossa.

Tinc un negoci petit i familiar que el portem el meu fill, la meua jove i jo. Som industrials firaires. És un negoci que ha passat de pares a fills i el meu és la cinquena generació. A mi m'agrada la meua feina perquè vaig d'un costat a l'altre, mai sóc al mateix lloc i sóc a l'aire lliure. Sóc el meu propi cap. M'agrada ser firaire!!

Quan no treballo gaudeixo molt caminant per la platja i per la muntanya. Hi vaig amb els meus néts; anem a buscar espàrrecs i ens emportem els gossets i juguen i corren i salten... M'ho passo molt bé amb els meus néts...

També vaig a l'escola d'adults de Granollers i m'agrada... Els meus companys i els mestres són molt agradables.

Us he explicat una mica de la meua vida i res més, moltes gràcies per haver-ho llegit!

INSTRUMENTAL II

Així sóc jo, MANOLI DÍAZ

Sóc una dona, visc a la Roca del Vallès i tinc cinc fills.

Sóc alta, tinc els cabells curts i de color caoba i la cara petita i rodona.

Sóc una persona alegre, vital i riallera.

M'agrada anar a la piscina, a ballar i a viatjar.

INSTRUMENTAL II

Feriantes, ESMERALDA TAN

Yo represento la quinta generación de feriantes de mi familia. Mi hijo y yo llevamos el negocio de una caseta de tiro al blanco y también tenemos una parada de chucherías, donde hacemos manzanas de caramelo y algodón dulce. Amo mi trabajo, me gusta y disfruto con él.

Recuerdo que antiguamente cuando llegábamos a los pueblos la gente era muy amable y gentil, y nos ofrecía agua y luz para las viviendas. Ahora es totalmente diferente, en muchos sitios molestamos porque piensan que los feriantes somos quinquis, unos ladrones, y están muy equivocados. Somos gente muy trabajadora y estamos muy unidos, somos como una gran familia.

INSTRUMENTAL II

Infancia, MARGARITA GÓMEZ

En casa éramos tres hermanas: Montse, Margarita y Teresa. Nos llevábamos un año de diferencia.

Teníamos un perrito que nos acompañaba cuando íbamos al colegio por la mañana y volvíamos por la tarde. Era muy cariñoso y nos hacía mucha compañía pero un día desapareció y nunca más los volvimos a ver.

Mi abuela me quería mucho y yo también a ella. Le ayudaba con los animalitos. Tenía conejos, pollos y gallinas. Limpiábamos los corrales e íbamos a buscar comida para los conejos (alfalfa trepadora, hojas tiernas, grano ...). Caminábamos hasta cinco kilómetros cargando el grano a la espalda. Otro trabajo que hacíamos era la matanza del cerdo e invitábamos a toda la familia y nos reuníamos tíos y primos. Grandes y pequeños hacíamos chorizos y butifarras. Era muy divertido.

Mi abuela cuando era joven hacía de comadrona y era muy buena.

INSTRUMENTAL II

Cuento senegalés, DEMBA DIAO

En Senegal había un hombre que se llamaba Samba y era agricultor, cultivaba el campo y criaba vacas, corderos y gallinas. Cada día trabajaba mucho y estaba muy cansado.

Un día cogió todos sus animales, los llevó a pastar a un bosque y él se sentó bajo un árbol. Empezó a hablar solo diciendo que toda la vida había estado solo y no tenía hijos.

En Senegal hay la costumbre de sacrificar un animal para pedir y conseguir un deseo. Por eso Samba decidió sacrificar un cordero y conseguir una familia. Cuando iba a matar al animal la gallina saltó y le dijo:

– ¡Para, amo! Si hablas con el perro él tiene una amiga que le puede interesar venir a vivir contigo.

El perro habló con su amiga y ella aceptó conocerlo. La pareja se conoció, hablaban de sus cosas y se enamoraron.

Al final formaron una familia, tuvieron varios hijos y así la vida tuvo sentido para Samba y todos fueron muy felices.

INSTRUMENTAL II

Excursión accidentada, EUFRASIA CANTÓN

Era el verano de 1981 y con mi familia, mi marido y mis seis hijos, fuimos a pasar un fin de semana a Baeza.

Preparamos unos bocadillos, la bebida y la fruta para pasar la tarde en un lago de la Sierra de Cazorla.

Los chicos decidieron bañarse y nada más llegar se fueron directos al agua. De pronto Alfonso empezó a chillar. Mi marido y yo salimos corriendo y al llegar pudimos ver el alacrán que le había picado en el pie y rápidamente se le hinchó.

Lo tuvimos que llevar al hospital de Jaén donde lo intervinieron para sacarle el veneno. Todo quedó en un susto.

INSTRUMENTAL II

Recuerdos, MOHAMED EZZAYANI

Me llamo Mohamed y nací en Lociema, un pueblo pequeño de Marruecos donde la gente se dedicaba a la agricultura. Plantaba patatas, cebollas, calabacines y también tenía melocotones y uvas. Se hacía mercado un día a la semana y los agricultores iban a vender su mercancía.

Yo mientras fui pequeño trabajé allí. Un día fui a buscar agua a la fuente y me caí dentro, pero agarrándome a las piedras logré salir y regresé a casa sin agua y muy asustado. Mi madre cuando me vio también se asustó y me dijo que nunca más volviera solo a la fuente.

Mi madre es una gran persona. Es de estatura media, mide 1,65 m., su pelo es negro como el carbón, liso y lo lleva largo. Es un poquito gordita. Le gusta hablar mucho y si estás triste y vas a verla te hace olvidar tus problemas y marchas contento.

Me fui de Marruecos hace quince años y cada año vuelvo con mi familia por vacaciones.

INSTRUMENTAL II

Travesura infantil, MANOLI DÍAZ

Alba era una niña de cinco años alegre y muy inquieta. Un día estaba en casa de sus abuelos, Manoli y Sebastián, después de comer. Había sacado sus juguetes, se entretenía jugando y por esa curiosidad que tienen los niños decidió meterse una moneda en la boca. Los abuelos se asustaron mucho y llamaron a un vecino para que los acompañase con su coche al hospital. Allí le hicieron una radiografía y efectivamente comprobaron que se había tragado un duro pero los tranquilizaron porque Alba no corría peligro. En un momento u otro lo expulsaría.

Manoli todavía se acuerda y se sonríe de aquella travesura de su nieta.

INSTRUMENTAL II

La vida sigue, VIRTUDES SÁNCHEZ

Soy una persona fuerte, luchadora y muy animosa. Me casé con Sebastián con veinticinco años pero éramos novios desde los dieciséis y desde entonces habíamos estado juntos, jamás habíamos estado uno lejos del otro.

Sebastián siempre estuvo delicado de salud. Fue diabético durante cuarenta años y por este motivo le tuvieron que amputar un pie. Después llegó el mal de las caderas que le impedía moverse bien. Más tarde sufrió desprendimiento de retina en los dos ojos y como consecuencia perdió la visión en uno de ellos y finalmente le diagnosticaron cáncer en el hígado, el pulmón y el colon.

Éramos un matrimonio muy unido y la vida de uno giraba alrededor del otro. Por este motivo desde que nos dejó el pasado 20 de noviembre me encuentro sola, perdida, triste, sin ánimo ni fuerzas para continuar adelante. Intento no hacer sufrir a mis hijas, ser fuerte y continuar adelante pero solamente yo sé lo que me cuesta levantarme cada día, arreglarme, hacer la comida, arreglar mi casa ...

Sé que no soy la primera mujer viuda y si las demás han conseguido superar el vacío del compañero, yo también lo lograré, pero a veces no sé de dónde sacar fuerzas.

INSTRUMENTAL II

Mi vida, MANOLO RODRÍGUEZ

Nací en Ceuta y mi familia estaba formada por ocho hermanas, cinco hermanos y mis padres. Cuando tenía ocho años nos vinimos a Barcelona. Mis hermanos mayores encontraron trabajo en fábricas y otro se dedicó a la venta ambulante. Cuando crecí yo también me fue con él a los mercados. Más tarde encontré trabajo en una empresa de construcción como mozo de almacén, cargando y descargando material. Allí estuve durante diez años, pero la empresa cerró y desde hace cuatro que estoy en paro.

Me casé hace trece años y tengo una hija de ocho.

INSTRUMENTAL II

Gran descubrimiento, M. CARME OLLER

Cuando era niña vivía con mis padres y hermanos en una masía, en Esparraguera. Teníamos una vaquería y todos cuidábamos y ordeñábamos las vacas. Mi hermano Ginés y yo repartíamos la leche por las casas. Una mañana mientras hacíamos el reparto vimos en un escaparate del pueblo una televisión. Toda la gente estaba mirando aquel prodigio y yo me uní al grupo: me puse en primera fila con mis lecheras. Recuerdo que era como una caja grande y veíamos un hombre que explicaba las noticias. La imagen era en blanco y negro. Parecía magia, me quedé encantada mientras mi padre me buscaba porque Ginés ya había llegado a casa.

INSTRUMENTAL II

Una vecina violenta, MALIKA MARSOU

Mi vecina tiene cuarenta y dos años, y seis hijos. A veces pienso que es una mala persona... Siempre tiene problemas con los vecinos: nos insulta, nos grita, nos amenaza... todos le tenemos miedo, incluso su marido. Todo el mundo se queja de ella y ya tiene acumuladas muchas denuncias. ¡Estoy harta de ella!

CASTELLÀ I

Mi familia, HANIME DIEMÉ

Buenas, me llamo Hanime Diemé, tengo treinta y nueve años y vivo en Granollers con mi familia; llevo un año y cuatro meses aquí. Estoy casada y tengo una niña de once años que estudia sexto de primaria. Me gustaría mucho trabajar para que mi niña sea más feliz.

Hablo tres idiomas: francés, diola y wólof; ahora también estoy aprendiendo catalán y castellano.

Tengo cuatro hermanos y tres hermanas que viven en Senegal, mi madre también vive allí, pero ya es una persona mayor. Yo me considero una mujer responsable de mi familia.

CASTELLÀ I

Este soy yo, JIAMAQ JIN

Buenas, me llamo Jiamao, llevo seis meses en Granollers. Ahora trabajo de camarero en un restaurante. Estoy casado y tengo un hijo que está en China. Mis padres también están en China, pero tengo cuatro hermanas que están en España. Hablo sólo un idioma: Chino. Me gusta mucho salir con mis amigos, ver la televisión, ver películas y escuchar música.

CASTELLÀ I

Mi día a día, SAIBA DIABY

Yo soy Saiba, tengo treinta y nueve años y soy de Senegal. Toda mi familia está en Senegal: mi mujer, mis tres hijos, mis dos hermanos y mi madre. Yo vine a España en el año 2015 y vivo en Granollers desde entonces.

Cada día salgo de mi casa a las ocho para ir a trabajar a una fábrica hasta las 12. Por la tarde voy a la escuela para aprender castellano, por la noche veo la televisión y me voy a dormir sobre las once.

CASTELLÀ I

Una ayuda, SVETLANA TROFIMOVA

Soy Inna de Rusia, tengo cuarenta años y vivo en España desde hace tres. Durante este tiempo me he enamorado de la gente española.

Siempre vengo a la escuela en coche, y un día olvidé apagar las luces. Cuando la clase acabó y fui a coger de nuevo el coche, intenté arrancarlo y no funcionaba. Suerte que pasó por allí un chico y me ayudó, su nombre era Alberto.

La gente española es muy amable, buena, educada, risueña y campechana.

CASTELLÀ I

Viva el sombrero, TATIANA MELNIKOVA

Me llamo Olga, soy de Rusia y antes vivía en Vladimir, el centro histórico de Rusia. Estoy casada y tengo dos hijos.

Un día, mientras paseaba con mi hijo menor cerca de mi casa, había un pequeño gatito tomando el sol. Él era muy bonito y peludo. Lo cogimos y lo llevamos a casa para darle de comer. Más tarde tuvimos que salir, y el gatito se tuvo que quedar solo en casa.

Cuando volvimos, la casa estaba toda patas arriba y no encontrábamos al gatito por ningún lugar. De repente, nos dimos cuenta de que en el suelo había un sombrero que se movía, por suerte, debajo, ¡estaba el gatito!

CASTELLÀ I

Me gusta Granollers, MUHAMMAD ASIF

Hola, me llamo Muhammad Asif y tengo veintisiete años. Soy de Pakistán y vivo en Granollers. Trabajo de camarero en un restaurante Kebab. Llevo tres años en Granollers y estoy muy bien: tengo trabajo y muchos amigos.

CASTELLÀ I

Chico de Georgia, ALEKSI JORJIASHVILI

Me llamo Aleksy y vivo en Granollers, llegué a España en el año 2015 y vivo con mi mujer, pero no tenemos hijos. Aquí he hecho muchos nuevos amigos.

Me gusta mucho el deporte y cada día voy al gimnasio, y me gusta mucho cocinar. También me gusta trabajar, aunque aquí trabajo pocas horas. También estudio castellano.

CASTELLÀ I

Yo soy..., MAHAMADOU DIABY

Me llamo Mahamadou, soy de Mali y tengo diecinueve años. Vivo en Canovelles, llevo un año viviendo aquí.

Me gusta jugar a fútbol y leer.

CASTELLÀ I

Me gusta vivir aquí, LAMINE DIALLO

Me llamo Rocky, soy guineano y tengo treinta y dos años. Llegué a España en el 2006 y ahora vivo en Granollers.

Me gusta Barcelona ciudad y los catalanes, estoy muy bien en Granollers. La gente de aquí es muy buena porque me ayuda en el trabajo, a estudiar y a aprender cosas. Tengo muchos amigos y amigas catalanes.

Me gusta mucho trabajar y también estudiar. Me gusta el deporte, el cine e ir a la discoteca.

En mi país tengo cuatro hermanos, a mi hijo y a mi madre que es mayor.

Yo me considero una persona responsable, por la mañana trabajo de jardinero y por la tarde voy a la escuela a estudiar castellano.

CASTELLÀ I

Mi vida, MACTAR DIALLO

Me llamo Mactar, tengo cuarenta y cuatro años y soy Senegalés. Cuando estaba en Senegal trabajaba en la limpieza. Estoy casado y tengo dos hijos: un niño y una niña. Están en Senegal, como mis padres.

En el 2013 llegué a España para trabajar y ayudar a la familia. Aquí trabajo buscando chatarra; la situación ahora es un poco difícil porque no hay mucho dinero.

CASTELLÀ I

Encantado en Granollers, ABDOU AZIZ DIAFATE

Hola, me llamo Pole Pogba, tengo dieciocho años y soy de Senegal.

Llevo un año en Granollers y antes, cuando mis padres venían de vacaciones desde África, yo les decía que quería venir a España y ahora estoy encantado de estar aquí. Granollers es un pueblo muy bonito y aquí tengo muchos amigos. Los viernes o sábados salgo con mis amigos por Barcelona a la discoteca a bailar y a cantar. Mi novia es una catalana guapísima y a veces vamos al cine y es muy divertido.

Me gusta estudiar y trabajar, aunque no tengo trabajo.

CASTELLÀ I

M. CARME PELLICER

COMPETIC I

Narrativa
Categoria II

**(Instrumental III, Català I, Català II,
Castellà II, Castellà III,
Informàtica Inicial)**

CATEGORIA II

<i>Narrativa Categoria II</i> (Instrumental III, Català I, Català II, Castellà II, Castellà III i Informàtica Inicial).....	37
<i>La noia que volia ser modista</i> , ROSARIO BOTÉ.....	43
<i>El bebè i el gos</i> , FRANCISCA GUTIÉRREZ.....	43
<i>La Mariona no creia en les bruixes</i> , DAVID SERRANO.....	44
<i>La nena i el porquet</i> , ÁNGELES MARTÍNEZ.....	45
<i>Amigos</i> , ANTONIO MARTÍNEZ.....	46
<i>Sueño</i> , ALASAN JIKENNEH.....	46
<i>Recuerdos</i> , ROSARIO BOTÉ.....	47
<i>Celebración de los quince años</i> , ESTEFANI CARRASCO.....	47
<i>Fernanda</i> , FRANCISCA GUTIÉRREZ.....	48
<i>Amistad</i> , MAMADOU LAMINE DRAME.....	48
<i>Mi llegada a Granollers</i> , ÁNGELES MARTÍNEZ.....	49
<i>Bondadoso</i> , ATTIJA KOUSAR.....	50
<i>Dragón a la parrilla</i> , DAVID SERRANO.....	51
<i>Presentacions</i> , CECILIA BARROSO.....	52
<i>Presentacions</i> , ESMERALDA TAN.....	52
<i>Presentacions</i> , ALIEU JUWARA.....	52
<i>Presentacions</i> , PEPI JIMÉNEZ.....	53
<i>Presentacions</i> , WONTOBAYO SOUANE.....	53
<i>Presentacions</i> , MARIA CARME OLLER.....	53
<i>Presentacions</i> , MARGARITA GÓMEZ.....	54

Presentacions, HANIME DIEME.....	54
Presentacions, ROCHDI STIKI.....	54
Presentacions, BILAL MACHBAL.....	55
Presentacions, DRISS LACBILI.....	55
Presentacions, EL ARBI EL GARBI.....	55
Presentacions, CHEIKHOU OUMAR BALDE.....	56
Presentacions, YOUSRA EL HQQIOUI.....	56
El meu país, ANA MARIA IACOVITA.....	57
Ara sóc feliç, IOANA GRIGORE.....	58
Tornada a la terra, IULIANA MARIN.....	59
Protecció civil, JAVIER LEAL.....	59
Somiar per força, JOSEP JIMÉNEZ.....	61
Para mi querida madre, SIDI AHMETE GASSAMA.....	63
La vida en el campo, HICHAM BOUAZZA.....	63
En el cole, NADIA ROCHDI EL HADDAD.....	64
Yo mismo, MOFADDAL EL AZIZI AZZOUZ.....	64
Para mi padre, ANA MARIA IACOVITA.....	65
Sant Jordi, MOUSSA BIAYE.....	66
Mi vida, BADUGA SUMBUNDU.....	66
La costa, JAWAD EZZOUHRI.....	67
Pongamos que hablo de mí en Barcelona, LIDIA GOVONI.....	67
Internet, BALWINDER KAUR.....	69
Carta a un amigo, MAMADOU DIAGNE.....	70
Mi infancia, ZAKIA SABAR.....	71
El críquet, MANJINDER KAUR.....	71

Àfrica, ESTHER VIÑAS.....	72
Continua la història de l'avi, JOSEP MARTÍNEZ.....	73
Fatima con su sueños, FANTA TADIAN.....	74

La noia que volia ser modista, ROSARIO BOTÉ

En el meu barri fa molt temps va passar una història d'una noia molt maca i espavilada. A mesura que es feia gran tenia més clar que volia ser modista, però tenia un problema amb al seva mare que no volia de cap manera.

Aleshores la noia va pensar en anar-se'n a viure amb la seva germana gran a un altre poble. I així ho va fer i, només arribar, es va posar amb una modista que l'ensenyés i ho va aconseguir. Va ser una de les millors modistes que hi havia.

INSTRUMENTAL III

El bebè i el gos, FRANCISCA GUTIÉRREZ

A la Maria li agradaven molt els gossos. La Maria era un bebè. Era blanca de cara, i una mica grassoneta.

Al costat de casa seva tenien un gos molt maco. Quan la Maria el veia es posava a plorar molt. La veïna, que sempre la veia plorar, es preguntava si tenia por del gos. El que passava realment era que la Maria volia un gos i com que no sabia parlar ho demostrava plorant.

I vinga plorar i plorar fins que va poder parlar i els va dir: «Gos, gos!!!»

La veïna, que sempre havia estat una mica preocupada, en saber-ho, li va anar a buscar un gosset ben maco. Els pares van estar molt contents pel regal i per haver resolt el problema. Per fi es va acabar el plorar!

INSTRUMENTAL III

La Mariona no creia en les bruixes, DAVID SERRANO

La Mariona era una nena que ja no creia en les bruixes. No creia en les típiques bruixes lletges i velles que volen en escombres i espanten els nens, tot i que està comprovat que n'hi ha. Ni tampoc no creia en les bruixes modernes, boniques i joves, que duen texans, fumen i ballen rock, que també n'hi ha i a munts.

La Mariona es pensava que ja era gran. No llegia contes de fades, prínceps encantats o granotes que parlen. De fet, ja no creia ni en el Peter Pan.

Un dia a l'escola, la mestra va anunciar que el dissabte celebrarien una festa de disfresses. La Mariona es va posar molt contenta i va decidir disfressar-se de bruixa.

Aquell dissabte la festa era animadíssima. Molts nois i noies reien, jugaven... Algunes disfresses eren esplèndides. N'hi havia de policia, de famosos, de personatges com el Tarzan o la Heidi i moltes altres.

La Mariona va descobrir a una altra bruixa i va sentir enveja. L'altra bruixa anava perfecta: amb arrugues, ungles llarguíssimes, fastigosos ullals groguencs i una barret de cucurutxo. Semblava autèntica. La Mariona s'hi va acostar per l'esquena. Volia descobrir qui era la nena que s'havia disfressat tan bé. I li va estirar els cabells per arrencar-li la perruca... Llavors, la Mariona es va quedar espantada: no era una perruca! Era una bruixa de debò! La bruixa li va somriure malèvolament i li va dir amb veu cavernosa: -Que n'ets, de ruca! Ara sabràs el que és bo! Per idiota!

A partir d'aquell moment, la Mariona, veia bruixes per tot arreu: la mestra, la llibretera, la venedora de pipes... La Mariona va decidir deslliurar-se d'aquell terrible encanteri. I va tornar a llegir contes, feixos de contes.

Van passar uns quants mesos i la nena seguia devorant com una esperitada tots els contes de la biblioteca, fins que va trobar el que buscava... en un conte. Explicava que els malefics de les bruixes es trencaven de dues

maneres: una, amb el primer petó d'un príncep blau, i l'altre, amb un elixir màgic. I en portava la recepta!

La Mariona va preparar l'elixir, se'l va beure i va dir la paraula màgica. Després es va quedar adormida. Des de llavors, la Mariona té malsons però ara creu en bruixes.

INSTRUMENTAL III

La nena i el porquet, ÁNGELES MARTÍNEZ

Hi havia una vegada una nena que volia tenir una granja pròpia quan fos gran. La nena vivia en una granja amb els seus avis. Era una granja molt gran i tenia molts animals.

La nena tenia una amiga amb la que sempre jugava i anaven juntes al col·legi. Cada dia quan tronava a casa li agradava jugar amb els animals i donar-los de menjar i beure.

Els avis l'ensenyaven a fer de grangera, a donar menjar als animals.

La nena volia tenir un porquet però no tenia diners i no sabia què fer per tenir-lo.

Els seus avis li van regalar una gallina que posava ous. A la nena se li va ocórrer vendre els ous. I el dilluns, acompanyada per la seva amiga, va anar al mercat a vendre'ls. La nena durant uns mesos va anar cada dilluns al mercat i mica en mica, ou a ou, va aconseguir els diners per comprar el porquet. El porquet va ser el primer pas per complir el seu somni de tenir una granja!

INSTRUMENTAL III

Amigos, ANTONIO MARTÍNEZ

Carlos y Jose Ángel son dos niños de seis y siete años que se conocieron en clase de logopedia. Hacían esas clases para aprender a pronunciar bien. Se encontraban los lunes y viernes de once a doce en la consulta de Carmen, la logopeda. Los dos niños se encontraban bien juntos porque uno animaba al otro, los dos tenían los mismos problemas y las mismas dificultades. También coincidían en la piscina y aquí ya se divertían más. Les encantaba jugar con el agua, nadar, bucear... Algunos viernes, como el sábado no iban al colegio y no tenían prisa para llegar a casa, Carlos, Jose Ángel y sus mamás iban a la cafetería a merendar. Era una gran fiesta para ellos.

INSTRUMENTAL III

Sueño, ALASAN JIKENNEH

En Gambia tenía un amigo que se llamaba Mustafá. Era el mayor de cuatro hermanos y eran huérfanos de padre y madre. Era muy trabajador, responsable y cuidaba de sus hermanos.

En Gambia trabajaba en el campo pero ese trabajo solo le daba para comer. Él quería emigrar a Alemania para encontrar un trabajo mejor que le ayudara a mantener a sus hermanos.

Mustafá al final consiguió llegar al país de sus sueños y sus hermanos pasaron de vivir en el campo a vivir en Banjul, una ciudad de Gambia.

INSTRUMENTAL III

Recuerdos, ROSARIO BOTÉ

La radio siempre ha estado presente en mi vida.

Mi padre tenía la taberna en el centro del pueblo. Los vecinos cuando acababan el trabajo se juntaban allí a hacer la tertulia. Cuando las radios se comercializaron en España, este aparato llegó a la taberna y fue la primera que hubo en el pueblo. A través de ella nos llegaban las noticias del país. Recuerdo que para escuchar La Pirenaica, una emisora prohibida por la dictadura, mi padre cerraba los portones de las ventanas y los vecinos escuchaban y comentaban la realidad de cómo estaba el país.

Yo era una niña y no entendía qué hacían aquellos hombres a la una de la madrugada escuchando la radio.

También a media tarde venían las vecinas a escuchar las novelas. Crecí escuchando los amores y desventuras de *Ama Rosa*, los consejos de *Elena Francis*, las canciones dedicadas de *España para los españoles*, las aventuras de *Matilde*, *Perico* y *Periquín* ...

INSTRUMENTAL III

Celebración de los quince años, ESTEFANI CARRASCO

Nací en Bolivia y cuando se cumplen quince años la celebración es muy especial. Se prepara una gran fiesta con comida especial y baile. La chica lleva un vestido muy bonito, largo. Hace su entrada en el salón acompañada de sus padres y hermanos. La chica abre el baile con su padre, después baila con su padrino, sus tíos y su novio. En esa fiesta recibe grandes regalos: un anillo, un collar y dinero. La muchacha también baila con sus amigas y el público, contento, las aplaude. Es una fiesta muy especial y para tener un bonito recuerdo la homenajeadada pasa por las mesas, se hace fotografías con sus invitados y todos brindan por ella.

INSTRUMENTAL III

***Fernanda*, FRANCISCA GUTIÉRREZ**

Fernanda era una adolescente responsable, trabajadora y muy alegre. Vivía en un pueblo pequeño de montaña, rodeado de árboles y por donde pasaba un río de aguas limpias. Vivía con sus padres y hermanos. Era la hermana mayor y ayudaba a sus padres en las faenas del campo.

Los abuelos vivían en la ciudad, pero la abuela se puso enferma y le pidieron ayuda a su hija. Ella no podía dejar su casa y junto con su marido pensaron que Fernanda podría desplazarse a la ciudad para cuidarla. Así se lo dijera a Fernanda y muy contenta marchó a la ciudad.

Después de un tiempo, con el cuidado y cariño de su nieta, la abuela se puso bien. Los abuelos estaban muy contentos con su compañía y le propusieron quedarse a vivir con ellos.

Ella les dijo que estaba muy bien en su casa, con ellos pero que encontraba a faltar su pueblo, los pájaros, la naturaleza y, principalmente, a sus padres y hermanos. Ella volvería a la ciudad siempre que la necesitasen pero ahora volvía con sus padres.

INSTRUMENTAL III

***Amistad*, MAMADOU LAMINE DRAME**

Moustapha es uno de mis amigos y compañero de tercero de la ESO. Moustapha falta mucho a clase, solo va dos días a la semana pero es muy inteligente y aprueba. Sabe mucho de matemáticas, física y química.

Un día el profesor llamó a su padre y le comentó que el chico no iba a clase. El padre habla con él y Moustapha le enseña los exámenes: todos están aprobados y con muy buenas notas.

Moustapha es un gran amigo al que no puedo olvidar.

INSTRUMENTAL III

Mi llegada a Granollers, ÁNGELES MARTÍNEZ

El día 5 de julio de 1972 llegué a Cataluña. Recuerdo que todo estaba muy verde porque había llovido durante días. Yo venía de Andalucía y allí no llueve, todo está seco.

También me sorprendió la cantidad de fiesta que se celebraban entonces: San Juan, San Jaime, San Pedro, el día de Ramos, el lunes de Pascua con su tradicional *mona* y Sant Jordi. Esta última me gustó por la gran cantidad de libros y rosas que podías encontrar en todas las plazas.

Otra cosa que me extrañó fue la manera de trabajar. Yo estaba acostumbrada a trabajar todos los días del año, desde el amanecer hasta el anochecer. Aquí se trabajaban menos horas y había más días de fiestas.

En Cataluña empecé a trabajar en una empresa llamada Victoria en la que se hacían galletas y caramelos. Trabajaba desde las seis de la mañana hasta las dos del mediodía. Para mí era estupendo tener las tardes libres para aprender cosas como coser, bordar, tocar la guitarra y hacer voluntariado en la Cruz Roja.

Estuve viviendo quince años en el edificio de la Cruz Roja porque mis tíos eran los conserjes y él el chófer de la ambulancia. Tenían la vivienda en el mismo edificio. En aquel tiempo la ambulancia era el único medio de transporte para llevar los enfermos de un hospital a otro o a su casa.

INSTRUMENTAL III

Bondadoso, ATTIJA KOUSAR

Había un niño huérfano que vivía en un pueblo. Era un chico muy trabajador y luchaba para ganarse la vida como mozo de almacén, cargando y descargando material en una empresa de construcción. Además, para ganar más dinero, abrillantaba los zapatos de la gente. Tenía muchas ganas de estudiar y como no tenía luz en casa estudiaba a la luz de una farola.

Una noche mientras leía se le acercó un señor, muy amable y vestido con un traje, que le preguntó por qué está leyendo a esas horas. El chico le respondió:

– No tengo luz en casa y aprovecho ahora, después de trabajar, para hacer lo que más me gusta.

El señor lo había visto trabajando en la calle, creía que era muy trabajador y decidió ayudarlo. Lo matriculó en una escuela y asumió la responsabilidad de educarlo como si fuera su propio hijo. El chaval, que era muy inteligente, con mucho esfuerzo consiguió sacarse la carrera de médico. Finalmente, se convirtió en un médico famoso y con muchas propiedades.

INSTRUMENTAL III

Dragón a la parrilla, DAVID SERRANO

Érase una vez un reino llamado Camelot. La paz y la tranquilidad reinaba en él hasta que un día llegó un terrible dragón de Oriente Medio. Se llamaba Goliat.

Era tan terrible que por donde pasaba no volvían a crecer las plantas ni la hierba y cada día se comía diez ovejas, cinco cabras y dos vacas. A los aldeanos los tenía arruinados porque se comía su ganado, quemaba sus casas y robaba su dinero.

Además, también los tenía “quemados” porque les hacía pagar muchos impuestos. Tenía un gran parecido con Mariano Rajoy. Goliat lo quería todo para él, robaba al pueblo y disfrutaba con la corrupción, como el PP.

Un día contrataron al agente 007, todo un profesional, y en un pim, pam, pum sacó su espada y mató al dragón.

Para celebrarlo, los aldeanos hicieron una gran fiesta que duró cinco días y cuatro noches. Con el dragón hicieron una gran parrilla y comieron y bebieron hasta reventar, se pusieron las botas y fueron muy felices sin corrupción.

INSTRUMENTAL III

Presentacions, CECILIA BARROSO

Em dic Cecília, vaig néixer a l'Argentina fa trenta-cinc anys i visc a Catalunya des de l'agost de 2007.

La meva família està formada pel meu marit i les meves filles, la Melisa de disset anys i la Leila de set.

La Leila té els cabells llargs, llisos i de color negre. Té la boca petita i els ulls grossos. És jove, baixa i prima. La meva filla és molt bona persona, molt afectuosa, simpàtica i intel·ligent.

CATALÀ I

Presentacions, ESMERALDA TAN

Em dic Esmeralda, vaig néixer a Lisboa fa cinquanta-sis anys i visc a Catalunya des de que tenia 15 dies.

La meva família només està formada pel meu fill, la meva jove i el meu nét.

L'Isaac, el meu fill, és jove, alt i prim. Té els ulls marrons i els cabells castanys, curts i llisos. És molt bona persona, afectuós, bon fill i molt treballador.

CATALÀ I

Presentacions, ALIEU JUWARA

Em dic Alieu, vaig néixer a Gàmbia fa vint-i-un any i visc a Catalunya des de juliol de 2013.

La meva família viu a Gàmbia. La meva germana es diu Mariam, té vint-i-cinc anys, és molt alta i té els cabells, llargs, llisos i castanys i els ulls blaus i grossos. És molt afectuosa, treballadora i guapa.

CATALÀ I

Presentacions, PEPI JIMÉNEZ

Em dic Pepi, però a casa sempre m'han dit Nena. Vaig néixer a Múrcia fa seixanta-set anys i visc a Catalunya des del 1960. La meva família viu a Múrcia i a Catalunya. Està formada pel meu marit i els meus fills.

La meva germana Isabel viu a Bellavista, com el meu germà José. Té els cabells negres, curts i llisos. Els seus ulls són petits i negres. La meva germana és molt afectuosa i treballadora.

CATALÀ I

Presentacions, WONTOBAYO SOUANE

Em dic Wonto, vaig néixer a Senegal fa dinou anys i visc a Catalunya des de juliol de 2015. La meva família viu a Catalunya. Està formada pel meu pare, la meva mare i les meves germanes, la Bherte i la Fanta.

Jo sóc alta i prima. Tinc els cabells llargs i arrissats. Els meus ulls són petits i negres, i el meu nas és petit i les orelles també són petites. Sóc alegre i molt treballadora.

CATALÀ I

Presentacions, MARIA CARME OLLER

Em dic Maria Carme i vaig néixer a Esparreguera fa seixanta-un anys.

La meva família està formada pel meu marit, la meva filla, la Montse, i el meu fill, el Lucas.

Us explico com és el meu fill. En Lucas és jove, alt i prim. Té els cabells castanys, curts i llisos. Té els ulls blaus. És molt afectuós.

CATALÀ I

Presentacions, MARGARITA GÓMEZ

Em dic Margarita Gómez i vaig néixer a Barcelona fa seixanta-quatre anys.

La meva família està formada pel meu marit, els meus dos fills i els meus dos néts. Us explico com és en Xavi. És jove, alt i prim. Té els ulls verds, els cabells castanys, curts i llisos. És bona persona, treballador i molt intel·ligent.

CATALÀ I

Presentacions, HANIME DIEME

Em dic Hanime, vaig néixer a Senegal fa 39 anys i visc a Catalunya des del 7 de juliol de 2015.

Part de la meva família viu a Senegal: el pare, la mare, els germans i germanes, oncles, ties, cosins i cosines. Jo visc a Catalunya amb el meu marit, en Bubacar, el meu cunyat, en Mactar, i la meva filla, l'Aram.

El meu germà Saliou és alt, jove i fort. Té els cabells curts, negres i arrissats. Té els ulls petits i negres, Les orelles petites i el nas petit. És molt guapo. És simpàtic, tranquil, generós i treballador.

CATALÀ I

Presentacions, ROCHDI STIKI

Em dic Rochdi i vaig néixer al Marroc fa vint-i-quatre anys. Visc a Catalunya des de 2012.

Part de la meva família viu al Marroc: el pare, Ryahi, el meu germà i la meva germana. Jo visc amb la meva mare. El meu germà, l'Hecham, és jove, alt i prim. Té els cabells negres, curts i llisos. Té els ulls grossos i negres. És alegre i treballador.

CATALÀ I

Presentacions, BILAL MACHBAL

Em dic Bilal, vaig néixer al Marroc fa vint-i-vuit anys i visc a Catalunya des del 2007.

La meva família viu al Marroc i està formada per la mare, Soidia; el pare, Omar, i el meu germà, Mohamed.

En Mohamed és jove, alt i prim. Té els cabells negres, curts i llisos. Té els ulls petits i marrons i les orelles petites. En Mohamed és treballador.

CATALÀ I

Presentacions, DRISS LACBILI

Em dic Driss i vaig néixer a Nador fa quaranta-un anys i des de l'agost de 1998 visc a Catalunya.

El meu pare i la meva mare viuen al Marroc i la meva germana, la Naima, viu a Barcelona.

La Naima té 36 anys, és alta, té els cabells llisos i de color negres i els ulls són grossos i de color verd.

CATALÀ I

Presentacions, EL ARBI EL GARBI

Em dic El Arbi i vaig néixer a Tànger, el Marroc, fa cinquanta-un anys i visc a Catalunya des de setembre de 1995.

La meva família està formada per la meva dona, que es diu Atifa, i les meves filles.

La Mariam és alta i jove. Té els cabells llisos, curts i negres. Té els ulls grossos i de color negre. La meva filla és molt simpàtica i treballadora.

CATALÀ I

Presentacions, CHEIKHOU OUMAR BALDE

Em dic Cheikhou Oumar, vaig néixer a Senegal fa disset anys i visc a Catalunya des de setembre de 2015. Els meus pares i el meu germà viuen a Senegal i jo visc a Catalunya amb el meu oncle i la meua tia.

Us explico com és el meu germà. Es diu Cheikh Tidiane i és jove, té quinze anys. És alt i prim. Té els cabells negres, curts i arrissats. Té les orelles petites, el nas petit i la boca petita. És fort i intel·ligent. És estudiant.

CATALÀ I

Presentacions, YOUSRA EL HQQIOUI

Em dic Yousra El Hqqioui i vaig néixer al Marroc fa divuit anys. Visc a Catalunya des de l'octubre de 2015. La meua família està formada pel meu pare, la meua mare i dues germanes.

Estimo molt la meua tia Aziza. És jove, alta i prima. Té els cabells llargs, negres i llisos. Té els ulls grossos i de color marró. És molt guapa i afectuosa.

CATALÀ I

El meu país, ANA MARIA IACOVITA

No sabeu què fer durant l'estiu? Si voleu una experiència única, visiteu el meu país! Hi trobareu la combinació perfecta de muntanyes, mar, delta i del pla. Hi trobareu gent maca i hospitalària i us encantarà la cuina romanesa.

A partir del sud-est del país descobrireu les belleses del Delta on es pot admirar una gran quantitat d'espècies d'aus, us agradaran molt els lliris blancs i grocs i podreu saciar la vostra gana amb la famosa sopa de peix i moltes altres especialitats preparades pels locals amb peix fresc pescat al Danubi.

A partir d'aquí es pot admirar la costa romanesa, però no abans de contemplar el meravellós paisatge de Sant Gheorghe o la boca Portitei on el Danubi desemboca al mar i on el cel s'uneix amb el mar.

Deixant enrere el mar agitat, es pot visitar la capital romanesa on hi ha el magnífic Palau del Parlament que és el segon més gran del món.

Anant al sud-oest us sorprendrà el paisatge que us ofereix la cascada Bigar, però no abans d'admirar les escultures de Brancusi de Targu Jiu.

Si voleu relaxar-vos a les muntanyes, podeu travessar-les pel camí de Transalpina o Transfagarasan per admirar el llac Balea i amb una mica de sort hi trobareu óssos i bisons a la reserva de Retezat. Procureu no deixar de veure les meravelloses coves d'estalactites i estalagmites, ratpenats i molt més.

Si aneu cap al nord del país, a la frontera amb Ucraïna podreu relaxar-vos en un dels monestirs de Bucovina pintats en un estil molt especial: Sucevita, Voronet, Varatec...

Si he aconseguit despertar la vostra curiositat, us recomano amb afecte que aneu de visita a Romania.

CATALÀ II

Ara sóc feliç, IOANA GRIGORE

Em dic Pomi i tinc set anys. Sóc una gosseta simpàtica, afectuosa, obedient i molt curiosa. Tinc un caràcter excel·lent i m'agrada dormir, dormir i dormir.

Ara estic molt cuidada i mimada. En realitat faig el que vull, però no penseu que sempre ha sigut així, també he passat moments dolents.

Vaig néixer a Olot, en una família de criadors. Quan vaig ser gran, em van destinar a criar gossets i em vaig quedar embarassada. Estava molt contenta perquè tindria un fillet, però ho vaig passar molt malament i em van haver de fer una cesària per treure'm el cadellet. Em va fer molt mal i el meu fill va morir al cap de pocs dies. Em vaig quedar molt trista. No podia criar més. Em van deixar en un racó i no em feien cas. Ja no era res. Em van vendre a una família que no em cuidava. Es van cansar de mi aviat i em van tornar a Olot per no abandonar-me.

Hi vaig passar una temporada fins que va passar una parella que es va fixar en mi i em vaig veure dins d'un cotxe cap a la meva nova casa.

Em van banyar, em van pentinar i em van deixar molt guapa. Em van donar tota classe de «mimos». La meva vida havia canviat en un minut.

Ara estic molt contenta i dono les gràcies als amos anteriors per no abandonar-me. Ara em cuiden i em donen tot l'afecte que jo els retorno.

Ah! Em diuen «la presumida del barri».

CATALÀ II

Tornada a la terra, IULIANA MARIN

Vinc d'un lloc on es vivia de forma natural. Menjàvem la carn, els ous i les verdures de producció pròpia i compràvem la llet i la mel als veïns. Quan vaig venir a Catalunya (per motius més o menys objectius), efectivament, vaig voler seguir vivint de la mateixa forma natural.

Sense conèixer la llengua, sense conèixer a ningú, estava caminant pels camps al voltant de la ciutat, buscant «la natura» de Catalunya. Així vaig descobrir les móres amb què vaig fer una melmelada excel·lent i també unes pomes salvatges amb què vaig fer vinagre.

Tant llavors com ara, segueixo fent el pa i cuinant molts altres productes que obtenim al nostre hort. També segueixo fent sabó natural.

Crec que és molt important en aquests temps informar-nos i sortir de la zona de confort anomenada «consumisme» perquè les persones som el queensem, el que mengem, el que ens posem a la pell... Afortunadament, són cada vegada més els que estan interessats a tornar als valors tradicionals.

CATALÀ II

Protecció civil, JAVIER LEAL

Un dilluns, a finals del mes de febrer, vaig veure un cas que em va cridar l'atenció, ara vull recordar-lo i fer unes reflexions sobre el fet.

El cas va passar a la ciutat de Granollers, on visc, dins un supermercat prop de casa meva, que es troba a prop del barri de l'estació de tren del barri Bellavista. Era un dia amb el cel blau, lluïa el sol en aquell moment, eren les dotze del migdia i la temperatura era agradable.

Em vaig dirigir al supermercat, per fer algunes compres i un cop dins vaig veure gent nerviosa repartits en diversos grups. Les caixeres nervioses deien que no ens paréssim i que féssim cua, i altres van dir que ja venien els infermers. Llavors vaig veure un grup de persones al passadís que envoltaven un home que estava estirat a terra. L'home semblava una persona d'edat avançada, tenia els cabells blancs i la pell blanca i era de complexió mitjana. S'estava movent lentament però no s'aixecava. Un grup de gent l'ajudava, alguns dels quals el ventaven i li deien que tingués calma, que aviat vindrien les infermeres i que estigués tranquil. Com que no podia fer res, vaig anar a fer la compra i al cap d'uns deus minuts em vaig dirigir a la caixa. Em va sorprendre, a mi i a altres empleats i clients del supermercat, veure ajudar l'home a un nombre molt nombrós d'infermers. Calculo que el nombre d'infermers i metges totalment uniformat devia ser de nou a dotze.

L'home indisposat ja estava aixecat i assegut en un banc, mentre li feien preguntes. Em vaig fixar que al carrer, davant del supermercat, hi havia aparcades tres grans furgonetes d'ambulància, amb tot l'equip mèdic, totes tres amb les portes obertes i els llums encesos, semblava un simulacre d'assistència, un gran desastre, més que l'assistència a una persona malalta.

L'ambulatori és a uns dos-cents metres i l'hospital a uns cinc-cents. Dues hores més tard, a uns cinc-cents metres més lluny del supermercat i aturat en un semàfor, vaig veure l'home que havien assistit. Carregat amb dues bosses de la compra, una a cada mà. Per l'esforç que feia, semblaven pesades, anava acompanyat d'una dona, també gran. Quan es va posar verd el semàfor, va travessar caminant en silenci i a bon ritme.

Tot allò em va fer reflexionar sobre l'assistència sanitària i la seva organització. És clar que en el cas descrit, hi ha un greu defecte de coordinació de l'òrgan encarregat de l'assistència civil, però també hi ha el problema que les persones no sabem avaluar els danys i la seva gravetat perquè la societat civil no està organitzada i preparada per conèixer i resoldre eficaçment l'assistència col·lectiva.

Crec que tothom hauria de fer un breu curs anual de primers auxilis, d'avaluació de danys i de com resoldre'ls de la manera més eficaç possible. Una idea que se m'acut és que en la protecció civil, hi ha de participar tota la societat i ha de tenir unes normes organitzatives bàsiques, per exemple: assignar algunes persones per fer front a la logística i organització, altres per l'ajuda directa, organitzats en grups de tres persones, un coordinador i dos auxiliars, que s'identifiquen mitjançant un carnet i que actuen en equip.

CATALÀ II

Somiar per força, JOSEP JIMÉNEZ

Vaig sortir del despatx amb els nervis de punta.: estava d'allò més estressat! Vaig anar cap a la sortida, però estava tan nerviós que vaig ensopegar i vaig fer caure una pila de llibrots que em van anar a la pota... Ai!

Vaig topar amb un rosegador que prenia una tassa de tisanca de gessamí i me la va vessar tota damunt l'americana... AI! Vaig ensopegar amb la catifa groga de l'entrada i em vaig matxucar els bigotis... Ai! Em vaig alçar, tot contusionat, i vaig dir:

Potser és millor que vagi cap a casa... Uns quants minuts més tard vaig arribar al carrer de Vila Ratolina, 8, on visc. Vaig anar directament al dormitori, em vaig posar el meu pijama preferit, aquell amb un estampat que és tot de talls de formatge i vaig abaixar les persianes. L'habitació va quedar fosca com la gola d'un gat afamat! Em vaig acotxar bé al llit i per fi vaig començar a ensopir-me, però un segon després el so del telèfon em va fer botar de sobresalt, drin, drinn, drinnn... Era el meu avi, que em demanava: «I doncs, nét meu, ja has dormit! Has somiat! En definitiva, has escrit. Escrit, escrit. Que el temps passa.

Amb els bigotis que em tremolaven dels nervis, vaig xisclar:

—Com us ho he d'explicar que no puc dormir per força, és a dir, somiar per força, que vol dir escriure per força, però ell ja havia penjat.

Aleshores vaig tenir una idea: provaria d'escriure el setè viatge al regne de la fantasia sense somiar. Al capdavant... jo era escriptor i, si es tractava de fer servir la fantasia, podia inventar la història que volgués! Així doncs, vaig encendre el llum, vaig agafar l'ordinador i vaig obrir la primera pàgina d'un nou document: setè viatge al regne de la fantasia. Vinga mirar la pàgina en blanc i no em venia ni una idea al cap... o, més ben dit, res que fos apropiat: aquelles històries havien de ser especials, no podien ser historietes que m'inventés, havien de ser el resum dels viatges que havia fet al màgic regne. Tot i que només fos en somnis... I , a més, per respecte als meus lectors, no podia afirmar d'haver somiat de nou el regne de la fantasia si no era veritat. Per això, de mal humor i tot decebut, vaig apagar l'ordinador.

Justament en aquell moment em va arribar un missatge al mòbil.

Era de Benjamí! Li vaig telefonar de seguida: «Per desgràcia, Benjamí, no m'he pogut adormir i encara menys somiar i escriure, ni pensar». Ell em va proposar:

—Tiet, jo me'n vaig a la platja a jugar amb els meus amics de l'escola, per què no m'hi acompanyes? Potser et relaxaràs!

Vam sortir plegats en aquella asfixiant tarda de juliol i vam arribar al lloc que per mi és el més bonic de la meva ciutat: La platja de les Petxines Roses. Es diu així perquè el mar hi diposita un munt de boniques petxines de delicats reflexos de color rosa perla. El sol era ben alt, vaig seure sota un parasol per protegir-me de la calda que feia. Mentre en Benjamí jugava amb els seus amics jo em vaig arreparar a l'ombra. Uf! Quina calor! Bevia glopets de taronjada però tenia la sensació que m'estava fonent. Vaig provar de relaxar-me i així que vaig aclucar els ulls vaig caure en un màgic remolí d'estrelles.

CATALÀ II

Para mi querida madre, SIDI AHMETE GASSAMA

Mi madre tiene treinta y ocho años, es una mujer morena, guapísima y muy buena. Mi madre me ayuda mucho, no puedo decir que es la mujer más buena de todas, pero puedo decir que para mí es la mejor.

Es simpática, agradable, respetuosa, generosa e inteligente. Estoy muy muy orgulloso de tener una madre como la mía, porque tiene todas las cualidades de una mujer.

Me gustaría poder hacer muchas cosas por ella, hace siete meses que no la veo, porque ella está en Senegal y yo estoy aquí, y la echo mucho de menos. Como cualquier madre, ella hace sus tareas diarias sin protestar y manifestando una calma eterna. Siempre me apoya en los momentos difíciles, y sabe hacerlo sin perjudicar, regañar o hacer uso de un lenguaje de odio. Las madres nos guían y promueven el desarrollo de nuestra autonomía.

Lo último que quiero decir es que ella es la mujer más grande en mi vida y que la amo.

CASTELLÀ II

La vida en el campo, HICHAM BOUAZZA

Mi abuelo vive en el campo, en Marruecos. El año pasado lo visité y pasé unas muy buenas vacaciones.

La vida en el campo es muy cómoda: no hay coches, no hay ruidos... además, en la casa del abuelo hay muchos animales: vacas, palomas, un caballo, un perro... A mí me gustan mucho las palomas y todos los días les daba de comer. Por las mañanas solía desayunar leche de las vacas, que estaba buenísima.

Para finalizar, me gustaría decir que la vida en el campo es extraordinaria.

CASTELLÀ II

En el cole, NADIA ROCHDI EL HADDAD

Yo voy al cole los martes y los jueves. Mientras estudiamos nos divertimos aprendiendo con todos los compañeros de clase.

Por navidad cantamos villancicos, por Carnaval nos disfrazamos, por Sant Jordi hacemos poemas y a fin de curso hacemos una gran fiesta.

CASTELLÀ II

Yo mismo, MOFADDAL EL AZIZI AZZOUZ

Me llamo Mofaddal El Azizi, soy de Marruecos, tengo cuarenta y dos años y vivo en Cardedeu.

Me gustan mucho los deportes, como el fútbol o la natación, también me gusta salir con mis amigos a veces, aunque lo que más me gusta es salir a pasear con la familia por Barcelona o por los centros comerciales.

También me gusta mucho mi trabajo, soy albañil. Me gusta hacer estructuras, casas, bloques de pisos... me gusta mucho pintar, colocar Pladur, poner baldosas en el suelo, en la pared de los lavabos, montar cocinas, patios, terrazas, tejados...

CASTELLÀ II

Para mi padre, ANA MARIA IACOVITA

Mi padre fue una persona con un gran corazón. Era muy alegre, honesto, inteligente, sociable, optimista, correcto y sobretodo un gran trabajador. Amaba muchísimo a la gente.

Ya que tenía una hija, a mi hermana mayor, mi padre quería un hijo para que le siguiera en su carrera de ingeniero agrícola. Pero para su sorpresa salí yo, su "pequeño Falconetti". Ese era el apodo que me puso mi padre con mucho cariño.

Fue director de una gran cooperativa agrícola. Trabajaba mucho y por eso no tenía tiempo para pasar con su familia.

Durante las vacaciones de verano, mi padre me llevaba con él al trabajo, y me encantaba. Las máquinas agrícolas me fascinaban, me interesaban mucho las labores del campo y los animales de la granja eran mi debilidad. Así aprendí muchas cosas y por eso le estaré agradecida para siempre.

Tengo el mismo carácter que él: luchador, ganador nato, perseverante... por eso entre nosotros había una fuerte conexión. Con él podía hablar sobre cualquier asunto. Tenía respuesta para todas mis dudas... era un persona muy erudita.

¡Gracias papá por todo lo que aprendí de ti!

Te echo mucho de menos papá, y ya sé que allí donde estés me estarás protegiendo.

CASTELLÀ II

Sant Jordi, MOUSSA BIAYE

Soy de Senegal y hace cinco años que vivo en Cataluña. Me gusta mucho estudiar en la escuela y aprender a escribir. También me gusta mucho la de fiesta de Sant Jordi, porque esta historia es muy importante para los catalanes y para la gente que vive en Cataluña.

En esta historia, un dragón salía a la calle y destrozaba todo lo que se encontraba por delante, también se comía a los animales y a la gente que vivía en el pueblo.

Un día el rey llamó a la gente del pueblo y les explicó que iban a hacer un sorteo para que cada día una persona se sacrificara y sirviera de comida al dragón. El rey sacó el primer papel y le tocó a su hija, la princesa. Ella lloraba mientras esperaba su muerte, pero Sant Jordi apareció y la salvó.

CASTELLÀ II

Mi vida, BADUGA SUMBUNDU

Me llamo Baduga y vengo de Gambia. Me gusta mucho estudiar en la escuela y también me gusta cocinar. Hago un arroz con carne que me sale buenísimo. Trabajar también me gusta, pero ahora no encuentro trabajo.

En mi país yo trabajaba en la construcción, y cuando vine a España la primera vez, trabajé en la recogida de la fruta. Después fui a Alemania y allí estuve trabajando en la limpieza de los bosques. Ahora he vuelto otra vez a España y me dedico a buscar chatarra.

También me gusta mucho vestir bien y practicar deportes como el fútbol, correr o ir al gimnasio.

CASTELLÀ II

La costa, JAWAD EZZOUHRI

Yo soy marroquí y vivo en Barcelona, municipio de España y capital de la misma provincia. Barcelona se encuentra en la comunidad autónoma de Cataluña.

Entre las cosas que me gustan de Cataluña está su costa, que alcanza más de quinientos kilómetros desde el Cabo de Creus hasta Alcanar. Tenemos que distinguir dos tipos de costas: la Costa Brava y la Costa Dorada.

La Costa Brava es aquella en la que las rocas entran en contacto directo con el mar e integra el 40% del total de la costa de Cataluña.

La Costa Dorada es aquella en que las playas arenosas constituyen la zona de contacto con el mar. En ellas adquieren importancia las aportaciones fluviales de los ríos, que, como en el caso del Tordera, Besós, Llobregat y, sobretodo, el Ebro, pueden formar grandes deltas. La Costa Dorada integra el 60% del Litoral Catalán.

CASTELLÀ II

Pongamos que hablo de mí en Barcelona, LIDIA GOVONI

Me llamo Lidia Govoni, tengo 68 años y vine a vivir aquí para estar al lado de mi familia. Sobre todo por mis nietos, porque quiero que sepan que tienen antecedentes italianos. Por encima de todo quiero tener el cariño de estos inocentes.

Soy italiana y he pasado toda mi vida laboral en Italia. La primera vez que llegué a Barcelona fue en Enero del 2003. En aquellos tiempos todavía trabajaba y vine de vacaciones porque mi hijo acababa de mudarse a vivir aquí "por amor y solo por amor".

En el coche había cargado de todo: platos, vasos, cubiertos y género de primera subsistencia: Panettone, pasta y toda clase de comida para que mi

precioso hijo pudiese sobrevivir un tiempo bastante largo hasta su total autonomía. Llevaba conmigo, también, una guía de Barcelona, naturalmente en italiano, tenía mucha curiosidad por conocer esta ciudad tan famosa por su vida nocturna (de "noche loca") y algún prejuicio más, como que los españoles están culturalmente más atrasados comparado con otros países europeos.

No conocía ni una palabra de castellano. Me habían dicho que sólo se trataba de poner una "s" al final de cada palabra y que con eso ya hablaba castellano (¡Mentirosos!). Menos mal que nunca me lo creí y que conmigo siempre llevaba un mini diccionario italiano/spagnolo (que tampoco me sirvió de nada porque no entendía ni una palabra). El problema no era la traducción, sino entender lo que me decían y contestar con coherencia (¡qué pena que no se pueda hablar y mirar el diccionario a la vez!).

Llegué en barco desde Génova. La primera tarde, mientras el barco se acercaba a Montjuïc, tuve una profunda emoción, algo que no sé explicar, sólo me quedé encantada mirando esa pequeña montaña, tan igual y tan diferente de cómo la había vista en las foto de la guía. Casi se me caían las lágrimas.

Después de la emoción, el primer contacto con la realidad: tenía que llegar hasta Granollers con el coche. Llegar allí fue una auténtica odisea. Iba a 50 kilómetros por hora por la ronda litoral, no conocía ni el nombre de un solo pueblo de los que aparecían en los carteles e iba pensando: "me voy a perder". Me sentía en un mundo desconocido y no sabía a dónde iba a llegar, y, en aquel momento, me dí cuenta de que no conocía ni una palabra para poder pedir información. Total, no sé cómo, pero por fin llegué a Granollers.

Desde el principio Barcelona me pareció inmensa y llena de secretos y tesoros. La primera vez que pisé Barcelona, quise ir a la calle Montcada, donde está el museo de Picasso. Me quedé encantada con esta calle tan medieval: por sus rincones y por una fantasía de secretos no contados.

El primer año, cada vez que iba a Barcelona, llegaba hasta allí a propósito, aunque sólo fuera para tomar un café en la cafetería que había justo en frente

de la entrada. Era una casa medieval, con un patio precioso y una escalera que te hacía pensar en cómo se vivía en aquellos tiempos. Recordaba la historia y costumbres de un tiempo que no hemos vivido, una historia que el cine ha ayudado a imaginar. El confine dentro de la realidad y la fantasía. Por desgracia, ahora esta cafetería ya no está.

La catedral de santa Eulàlia fue el segundo hechizo en Barcelona: monumental, gótica, llena de encanto y de misterio. Con su patio silencioso de cartuja y la estatua de Sant Jordi que recuerda siempre que el bien puede ganar sobre el mal. Fue en este patio, justo delante de Sant Jordi, que conocí la leyenda del dragón y de la princesa, de la fiesta del 23 de abril, del libro y de la rosa.

Naturalmente Barcelona tiene mucho más que la calle Montcada y la Catedral. Tiene a Gaudí, al modernismo, tiene los secretos del Born y de la Ciutat Vella (otro hechizo para mí). Tiene la alegría y la historia de la Boqueria, Montjuïc y el Tibidabo. Pero, sobre todo, tiene la vitalidad de una ciudad que crece y acoge a millones de turistas, pero de eso hablaremos en otro momento.

CASTELLÀ III

Internet, BALWINDER KAUR

Hoy en día Internet tiene un papel muy importante en la vida humana. Internet existe desde el 1969, pero su importancia ha aumentado más desde el año 1995, ya que fue entonces cuando surgieron herramientas tan importantes como Google, Wikipedia, Facebook, Youtube, etc.

Dicen que si hay una palabra que no sale en Google es que no existe en el mundo. Facebook es un medio de comunicación gratuito que sirve para conocer e interactuar con muchas personas de todas las partes del mundo. Estas páginas tienen una desventaja porque toda la información que ofrecemos, se

guarda para siempre, y eso facilita que haya mucha información falsa o desagradable.

Internet también sirve para montar negocios, estudiar o comprar on-line, pero siempre nos tenemos que asegurar de que la información sea cierta, ya que muchas veces los anuncios están incompletos. Por otro lado, antes de poner cualquier información general, es importante mirar si las páginas están protegidas o no.

CASTELLÀ III

Carta a un amigo, MAMADOU DIAGNE

Hola amigo, ¿qué tal?

He oído decir que te has peleado con tu mujer y le has hecho daño. Estoy muy enfadado contigo.

¿No sabes que la mujer es el tesoro de Dios?

¿No sabes que la mujer es el ser más valioso del mundo?

¿No sabes que la mujer es el almacén de Dios?

Ellas son nuestras madres, nuestras esposas, nuestras hermanas. Ellas son las madres de los profetas, de los santos, de los reyes, de los presidentes.

¿Sabes? La mujer es como el agua pura, y el agua puede estar manchada, caliente y puede cambiar de color dependiendo de la persona que la manipule. Igual que a la mujer, tienes que tratarla bien. Tienes que ser cariñoso con ella. Tienes que transformarla en una reina.

Arrepiéntete amigo, yo de ti le pediría perdón y le ofrecería regalos.

A todas las mujeres del mundo

CASTELLÀ III

Mi infancia, ZAKIA SABAR

La emigración es dejar a tu familia e irte para que ellos puedan vivir mejor.

Tenía un año cuando mi padre vino a España. Crecí con mi madre y mi hermano. Vivíamos con mi tía, su marido y sus hijos, que eran mis primos. Todos vivíamos en una casa grande.

Mi padre estuvo unos cinco años sin venir a Marruecos, con él no tuve mucho cariño, no éramos padre e hija como cualquier familia. Cuando crecí no lo tenía al lado, tenía al marido de mi tía, y era a él al que llamaba papá.

Para mi padre siempre ha sido duro escuchar a su hija llamar papá a otro que no era él, pero no podía hacer nada. El marido de mi tía me cuidó y me trató como si fuera uno de sus hijos, sin duda, era uno de ellos.

Estuvimos unos siete años viviendo con mis tíos, pero llegó el día en que mi madre, mi hermano y yo tuvimos que venir a España para estar con mi padre. Fue una despedida muy triste y dura, tanto para mí como para mi "papá".

A día de hoy sigo llamando a mi tío "papá" y no dejaré de hacerlo nunca.

CASTELLÀ III

El críquet, MANJINDER KAUR

El críquet es un deporte que se juega con un bate y una pelota. Se juega entre dos equipos de once jugadores en un terreno de juego rectangular.

Este deporte es muy famoso, juegan ciento veinte millones de personas en todo el mundo. Es el segundo deporte más importante después del fútbol.

En la India la gente juega al Críquet como aquí se juega a fútbol. Es muy importante, allí se juegan muchos partidos y también la copa del mundo. En 1991, fueron los vencedores de esta copa.

CASTELLÀ III

Àfrica, ESTHER VIÑAS

Per mi, Àfrica sempre havia estat un continent misteriós. Els seus paisatges, els seus habitants, la seva cultura, etc. Era tanta la curiositat que jo sentia per conèixer aquell món, sobretot després de llegir «Memorias de Africa», que la meva família em van regalar, quan vaig fer 50 anys, un viatge a Zanzíbar, una illa de Tanzània a la costa de l'oceà Índic.

La meva experiència va ésser «broken»!! Poder viure el dia a dia de la gent del poble! Els nens eren feliços amb no res. No vivien amb preses. El cap del poble era l'únic que tenia TV i tots anaven a casa seva a veure-la.

Hi havia una desorganització molt organitzada. Per la vorera passaven els vianants, les bicis, les motos i allò era la llei del més fort. Per la carretera, els cotxes no respectaven res que se'ls posés pel mig. Si hi havia un pollastre, ells passaven, si el pollastre no s'apartava, l'atropellaven. Les bicicletes portaven la tonyina pescada al costat i ells anaven tan tranquils. Vaig viure moltes experiències i totes m'han fet pensar «que poc que es necessita per ésser feliç».

Després de la meva estada a Zanzíbar, veig la vida d'una altra manera.

INFORMÀTICA INICIAL

Continua la història de l'avi, JOSEP MARTÍNEZ

L'any passat vaig fer un escrit per Sant Jordi, us explicava que estava molt content perquè m'havia jubilat i tindria els néts i tot això!

Doncs bé, per descomptat que els néts són macos, maquíssims, però, «osti tu», esgoten molt!

Els dies van passant i nosaltres anem fent. Ells n'estan molt dels avis i els avis d'ells. És molt bonic quan pregunten: i això per què és i allò per què serveix o per què és, avi? I més tard: Avi, em compres uns cromos? Avi em compres allò? Avi em compres això?... I després, com que també hi ha la nena, doncs altra vegada repetició de la jugada!

Bé, ja ho veieu esgotats..., però contents!

INFORMÀTICA INICIAL

Fatima con su sueños, FANTA TADIAN

Fatima es una niña de seis años muy lista, guapa, alegre y activa. Tiene una gran imaginación, le gusta crear sus propios cuentos y hacerlos realidad.

Una vez soñó que tenía unos zapatos con ruedas y se compró una hucha para ir ahorrando dinero. Ella va haciendo tratos con sus padres y hermanas. Fatima dice: a la que se porte bien todo el día hay que darle premio, quien tenga mas premios es la que va a decidir lo que hay que hacer con el dinero de la hucha.

A la hora de echar cuentas, la que tiene más premios es ella. Los reúne todos y propone un baile. Nos dice: la que baile mejor ganará. Como sabe que sus hermanas tienen vergüenza de bailar delante de sus padres, ella es la que gana el baile y los premios! Y con el dinero se compra sus zapatos de ruedas. Con el que le sobra compra helados para toda la familia. Cuando sus hermanas se quejan, ella les responde: no soy la única que se ha gastado el dinero, vosotras habéis comido todas un helado.

INFORMÀTICA INICIAL

JOCS FLORALS

SANT JORDI 2016

CFA VALLÈS

MAITE RUIZ

COMPETIC I

Narrativa
Categoria III

(CAM, GES I, GES II)

CATEGORIA III (CAM, GES I i GES II)

La importància d'estudiar quan toca, PEDRO LÓPEZ.....	83
Adéu a la vida, MANOLI GARCÍA.....	83
L'exposició, CARLOS CANO.....	84
Els extraterrestres que trenquen la nau, JUAN CANO.....	85
La tercera edat, FRANCESC CERVERA.....	85
Dóna-ho tot per qui estimes, LAURA ESCUÍN.....	86
Exili d'una nena, MIREIA FONT.....	87
La gorga del drac enamorat, SÍLVIA MACANÀS.....	88
Flames violetes, JULI NAVAS.....	89
El noi valent, ÉRIKA POMA.....	90
Les emocions, MARIA ROSA RAMOS.....	91
Els grups de Whatsapp, MIGUEL RUIZ.....	92
La conversa, JOSÉ SABOYA.....	93
El cap de setmana del senyor Martínez, VÍCTOR VALIENTE.....	93
Misteriós forat negre, JAUME TORRAS.....	94

La importància d'estudiar quan toca, PEDRO LÓPEZ

Als meus quaranta-quatre anys, estic estudiant el CAM. Després de treballar en mil llocs sense que cap satisfés les meves inquietuds, vaig decidir fer alguna cosa que m'agradés i vaig decidir fer el TES (tècnic d'emergències sanitàries).

I sóc aquí, envoltat de gent gairebé trenta anys més jove que jo, veient com els costa decidir-se i implicar-se en els estudis: ni més ni menys el que em passava a mi a la seva edat! M'agradaria convèncer-los que ara és el moment de fer-ho, els diria que ho aprofitin i s'hi esforcin, perquè més endavant és molt difícil. En el meu cas amb la meva situació: una filla, la feina i la casa, m'estic tornant una mica boig. Sé que a l'edat que has de decidir el futur a la vida, tens massa coses al cap per centrar-te en el que vols fer.

I ara sóc aquí, envoltat de llibres, llibretes i bolígrafs! Jo, que des de l'any 1987 no trepitjava una aula. De tot això, una cosa m'ha quedat clara, i és que mai no és tard, i ho dic per experiència, mai més ben dit.

CAM

Adéu a la vida, MANOLI GARCÍA

En un obrir i tancar d'ulls vaig veure com la vida se m'havia enfonsat, se me n'havia anat i m'anava submergint fins a la més profunda foscor on no hi havia ningú.

Només veia gent vestida de blanc, lliteres gairebé buides que s'havien d'omplir. Però jo no hi volia ser, volia seguir lluitant per la meva vida i saber el que és lluitar per un somni, saber el que és sentir el riure d'un nen, el que és arribar a casa i abraçar la mare i el germà, parlar amb la teva germana i que et digui que està bé.

Però l'adéu a la vida no és un adéu complet. Jo no marxaré mai, sempre quedarà un trosset de mi a cada racó, a cada habitació i a cada una de les vostres persones.

GES I

L'exposició, CARLOS CANO

—Com es diu aquest últim planeta?

—L'anomenen «La Terra» —afirmà el guia.

—Encara el tenim apartat, ja que ens hem trobat davant de certes peculiaritats imprevistes... —després afegí.

—Quines peculiaritats?

—Les que ara veuran. Albiren aquell home assegut i amb la mà estesa? Demana «diners».

—Què són els diners?

—Probablement representen una espècie d'impost físic alhora d'adquirir béns.

—Però això és terrible!

—Efectivament. Però n'hi ha més. Capten aquella espessa boira? Doncs és contaminació. Primer pensàvem que eren incapaços de controlar les seves pròpies emissions. Els últims estudis, però, refuten aquesta hipòtesi. Actualment creiem que no els importa destruir el seu entorn.

—Quin horror.

—Disputen conflictes armamentístics, assassinats de masses, marginen certes fraccions de la seva pròpia espècie... Encara no n'hem extret unes conclusions definitives, però els hem aïllat de forma preventiva. De moment, evitarem qualsevol tipus de contacte.

—Ben fet.

—I aquí finalitza l'exposició. Espero que hagin gaudit enormement. Per a qualsevol dubte estic al seu servei.

—Perdoni, jo tinc una pregunta. Com es diuen aquests... no trobo la paraula idònia per a descriure'ls... éssers?

—Humans. Irònic, oi?

GES II

Els extraterrestres que trenquen la nau, JUAN CANO

Fa uns quants dies que passa una cosa estranya al poble, diu l'alcalde. La gent desapareix i és per una llum. L'Aina, que era una noia jove d'uns vint anys, i els seus amics van començar a investigar i un dia seguint la llum van arribar a un descampat i van veure un campament d'extraterrestres. Als humans, els tenien com esclaus fent feines dures. El grup d'amics va tornar al poble a parlar amb l'alcalde i els veïns. El xèrif va portar armes i l'alcalde va posar hora per quedar perquè no volia que desaparegués més gent. Van tornar al campament i es van fixar que els extraterrestres dormien al migdia. Quan feia sol es tornaren a reunir al poble aprofitant l'hora que estaven dormint i van preparar un atac.

Al cap d'uns dies hi van anar i els van atacar per salvar els seus amics, però l'extraterrestre major va sortir i es va comunicar amb ells. Els va dir que l'únic que volia era arreglar la nau per marxar. Al final, la gent del poble els van ajudar, van arreglar la nau i van fer una festa de comiat.

GES II

La tercera edat, FRANCESC CERVERA

Era un home jubilat que va perdre a la seva dona i va anar a parar a casa del fill i les joves. Es va reunir la família perquè no hi havia interessos i es posaren d'acord amb el jubilat per mesos. No hi havia interessos perquè, per moltes raons que pesen, va entregar en vida la casa, els terrenys i els cèntims, i tot.

Va viure a casa del fill gran, que li toca el primer mes, i comencen les males cares a l'hora de dinar. Un dia havent dinat, el fill no està content. Li diu: «Menges massa i a tu no et convé». En acabar el mes tots tenien un altra cara, d'alegria.

Marxa a casa de l'altre fill, trist i pensatiu, els veïns són els primers a sortir a donar la benvinguda a l'avi. En retrobar-se amb la jove, cara seriosa i de tristor: «Mireu-lo, quina salut que té, aquest ens enterrarà a tots».

Així va passant el temps amb tristesa i soledat, i el pobre avi camina sense saber on va.

Quin disgust arribar a ser gran, sense ser entesos, els fills no ens estimen, els néts ens conviden a deixar aquesta vida. Mentre ets actiu i treballador, els avis són com el rector, bones paraules amb passió.

GES II

Dóna-ho tot per qui estimes, LAURA ESCUÍN

Fa uns quants anys treballava a l'hospital i vaig conèixer un dels casos que més em va commoure. Una nena que es deia Natàlia d'origen coreà estava hospitalitzada per una malaltia a la sang. Tota la família s'havia fet proves però ningú era compatible. El seu germanet petit de 5 anys es va proposar voluntari ja que ell va dir que era l'única opció que quedava, ja que era qui podia haver sobreviscut a la seva mateixa malaltia, una transfusió entre aquells dos germans era l'última opció que quedava perquè la nena continués viva.

A mi, que portava aquest cas, em va costar molt proposar-li al nen si estaria disposat a donar sang a la seva estimada Natàlia, així aconseguiríem curar-la. El nen va sospirar uns minuts i les seves paraules van ser: «sí, ho farem, si això és necessari perquè ella continuï viva». En canvi, a mi se'm va fer un nus al coll.

Quan s'estava fent el tractament, els dos germanets que s'estimaven tant es miraven cada vegada als ulls i el petit somreia a mesura que veia la seva germana recuperant el color a la seva bonica cara, però ell es va anar posant

pàl·lid i vaig veure com, de sobte, li va caure una llàgrima per la seva petita cara i em va dir: «Quan començaré a morir?» Jo em vaig quedar sense paraules, una altra vegada se'm va fer un nus però ara més gran encara. El nen es pensava que havia de donar-li tota la seva sang i igualment estava decidit a sacrificar la seva vida per ella, perquè la generositat no té límits quan estimes de veritat.

GES II

Exili d'una nena, MIREIA FONT

Us vull explicar una història real. Una història d'una nena que, de molt petita, va haver de marxar de casa seva. Van marxar gairebé amb el que portaven a sobre: el pare de la nena, una maleta i ella, una nina, la seva estimada nina.

Van marxar el pare, la mare, la iaia i la nena, fugien de la guerra, de la maleïda Guerra Civil espanyola. Marxaven perquè eren «rojos» i això al govern d'aquell moment no els agradava. Tota la gent «roja» no tenia dret a viure i la mataven. Van marxar per salvar la pell, ja que eren de la CNT i eren buscats.

En arribar a la frontera aquella nena va haver de deixar la seva estimada «Pupe», la seva nina, la va deixar perquè els gendarmes no li van deixar passar. Van passar uns dies i aquella nena va veure la seva «Pupe», la portava una altra nena, però la seva mare no li va deixar anar a buscar-la.

Quan van aconseguir passar la frontera, després de moltes revisions mèdiques i algunes vacunes, els van separar. El pare cap a un camp de concentració, la nena a un internat i la mare amb la iaia a espavilar-se.

Finalment, es van poder tornar a reunir, i cada any per Nadal somniaven tornar a Catalunya. Fins que un dia, sí, el 1955 van poder tornar a casa seva.

Els van continuar vigilant, no es van poder posar mai més en política, però eren a casa seva.

La mare, en record de la seva «Pupe», li va comprar un ós, «l'Artur», que encara és amb ella, tot i que ara aquella nena té vuitanta anys.

GES II

La gorga del drac enamorat, SÍLVIA MACANÀS

Les veus parlen i se senten històries i romanços d'aquí a allà fins ben lluny i tornar, com aquesta que us contaré d'una vila enmig d'un indret imprecís i encantat on els arbres esponerosos vesteixen la terra, i els torrents, amb subtileza i finor, escodrinyen els racons més foscos i amagats del bosc. Però allí, a la vila, ningú era venturós, malgrat la gràcia del paisatge, pel fet que la gorga més enlluernadora, fosca però transparent com el vent, i dotada de l'aigua més pura i dolça, era l'aixopluc d'un drac, imponent i vell com el roure més antic del món.

Aquella gorga era l'amor del vell drac, però els homes cobdiciosos l'hi pretenien arrabassar. Així doncs, els homes fefaents idearen un truc per ofegar-lo a la gorga emprant un esquer d'aparença feble i delicada, com a fàcil àpat, mentre que a sobre la gorga, just al salt, hi llançarien uns forts amb una enorme roca que, llançant-la, acabaria amb la llarga vida del vell drac. Però fou triada de carnassa una flor caminant, amb uns cabells rojos com la sang i ulls verds i punxeguts, que plantant-se vora el toll, va encisar el drac meravellant-lo.

Tanmateix, la jovencella es va condoldre amb el drac en veure gloriós l'animal més, a pesar seu, ja era massa tard. La roca fou deixada caure i al cap del drac va anar a parar, i aquest pobre vell poc a poc es va enfonsar mentre

que del cap brollava un bon raig de sang, que tintà l'aigua fins acolorir-la tota.

Tot seguit, la noia es va endinsar dins de l'estany on els seus cabells rojos es fonien amb la sang, i qui sap per què volgué salvar al drac però tots dos van morir allà, a la gorga del drac enamorat.

GES II

Flames violetes, JULI NAVAS

Diu la llegenda que les ànimes que es desprenen senten el dolor de desarrelament i de pena perquè aquestes ànimes van néixer juntes i van aprendre a estimar-se. Però aquesta pena no és en va, ja que les deesses de la vida celta els ensenyen així a superar els obstacles al llarg de la història a la terra. Cada ànima separada aprèn el seu camí per si sola i dependrà d'ella absorbir l'ensenyament més tard o més d'hora.

Les ànimes bessones, en cada vida que passen per la terra, es busquen per trobar-se i veure si van aprendre prou com per merèixer viure novament juntes. De vegades es troben efímerament en un instant d'una vida, gairebé desapercebudament, deixant ensenyaments per a tots dos que poden valorar-se més endavant en cadascuna de les seves vides particulars. D'altres es queden unides definitivament essent l'estat ideal per a les ànimes, i en altres ocasions poden no trobar-se en una vida o més. Tot depèn del que va aprendre cada ànima, ja que tot serveix. A més, tot això s'escapa de la consciència de l'ésser humà.

De tota manera, per al celta hi ha una manera molt subtil de descobrir si troba la seva ànima bessona: es diu que als ulls de l'ànima noble, del que sap veure amb amor, veurà una flama violeta sobre l'espatlla esquerra de la seva ànima bessona, del costat del cor. Només veurà aquesta flama en la persona de la seva ànima bessona i no en cap altra, només ho trobarà una sola vegada en una vida.

GES II

El noi valent, ÉRIKA POMA

Hi havia una vegada un noi que va aconseguir per fi ser respectat. Aquest noi es diu Haku i té 14 anys, és prim i té els ulls verds, també és bastant tímid i no li agrada parlar gaire, però és molt intel·ligent.

Tot va començar un dia a l'escola, però abans d'anar a l'escola ell va dir als seus pares que ja no hi volia anar més, però per la insistència d'ells i perquè és obedient, hi va anar. En arribar a l'escola, va anar a la seva classe i quan hi va arribar encara no havien arribat tots els seus companys, així que es va asseure al seu lloc. Quan van anar arribant tots, un noi més alt que ell li va cridar l'atenció i li va dir:

—Escolta, tu, aixeca't d'aquí perquè m'hi vull asseure jo.

I ell li va respondre que aquell era el seu lloc. I l'altre noi li va dir:

—Ah, sí? Doncs a partir d'ara aquest és el meu lloc i punt, així que ja pots aixecar-te.

Haku es va aixecar de pressa i no va dir res en cap moment. L'altre noi va començar a riure i va llançar la motxilla d'en Haku a terra i tots els seus companys van començar a riure's d'ell. Llavors, en Haku es va armar de valor i es va dir a si mateix que aquella vegada no tornaria a passar pel mateix, així que va recollir la seva motxilla i va dir al noi alt i a tots els altres companys:

—Avui és l'últim dia que us ficareu amb mi i que sapiguen una cosa: ni tu (assenyalant al noi) ni vosaltres (assenyalant a la resta de la classe), podreu amb mi, perquè com em feu una broma més o em feu alguna cosa us juro que aneu a Direcció directament.

I abans que els altres poguessin contestar va afegir:

—Que sapiguen que aquest no és el meu últim dia, perquè no ho vull permetre, però si em seguiu molestant, potser és l'últim dia aquí d'algun de vosaltres.

Els companys es van quedar sense paraules pel valor que havia tingut el noi, així que van callar i el van respectar.

GES II

Les emocions, MARIA ROSA RAMOS

Em van dir que les emocions bàsiques són quatre: la por, la ràbia, l'alegria i la tristesa. També en van dir que els insectes no en tenen, d'emocions. Jo aleshores sóc meitat insecte meitat humà, perquè hi ha vegades que no sento res sóc com un bloc de gel però, és clar, amb la caloreta adequada em fonc, deu ser per això de la meua meitat humana. Dec ser un insecte-humà?

Mira, ja estaria bé poder volar com ho fan les abelles i anar de flor en flor, ara aquí ara allà, la meua meitat humana gaudiria profundament de la seva bellesa, el seu nèctar, la seva olor, però res de patir per allò de l'enamorament.

I què em dieu d'allò de poder tocar els nassos sense sentir mal de consciència ni remordiments? Oh, quin plaer més gran! Sí, vull ser una mosca toca-nassos.

O potser una papallona, tan boniques totes «fashion» i plenes de coloraines com l'Ágata Ruiz o Desigual, i tot de franc, de sèrie, quina meravella.

Doncs, mira, potser no està tan malament això de ser un insecte-humà, o sí? Déu n'hi do quina por que em fan les meves emocions. Em fa molta por la meua por, molta ràbia la meua ràbia, molta pena la meua tristor.

La que més m'agrada de totes quatre és l'alegria, però l'he perduda i no la trobo enlloc, segurament com que m'agradava tant, un dia la vaig guardar per por de perdre-la i ara no la puc trobar.

GES II

Els grups de Whatsapp, MIGUEL RUIZ

Això és el que s'ha posat tan de moda entre la gent. Els posaré un exemple, una conversa entre un grup d'alumnes de la classe de GES II.

PAU: Hola bon dia!!!

MÒNICA: Bon dia

JOSEP: Què teniu pensat fer aquest «finde»?

PAU: No ho sé.

ROBERT: Avui he menjat macarrons en casa de la meva tieta.

MIQUEL: Demà tinc examen de català amb la Cris.

PAU: Molta sort, Miquel.

JUANMA: El Barça juga avui al camp nou.

MÒNICA: Hola, Pau, sí que t'has llevat d'hora avui.

ROBERT: Eren molt bons!!!

CARRASCO: El R. Madrid va guanyar ahir al seu camp.

FRANCESC: El Marcelo, a l'examen de recuperació, ho ha posat molt difícil.

ROSA: Com fa els macarrons la teva tieta?

MIQUEL: Per quant va guanyar el R. Madrid i qui va marcar?

MÒNICA: Tranquil Miquel, la Cris ho sol posar bastant fàcil.

JOSEP: Sí, no és com el Toni.

PAU: Va guanyar per 3-0, va marcar els 3 gols en Cristiano, va fer un hat-tric.

ROBERT: Macarrons amb tomàquet i tonyina.

POL: Jo aniré a esquiar a Andorra, algú s'hi apunta?

...

Com podeu veure, cadascú va a la seva, és difícil seguir una conversa i de vegades semblen com la dita en castellà diu: «un diálogo de besugos».

GES II

La conversa, JOSÉ SABOYA

Hi havia dos ordinadors, que en un hi treballava una noia tot el dia i l'altre el tocava tothom. De l'ordinador de la noia en direm «A» i l'altre l'anomenarem «B».

L'ordinador «A» li diu l'ordinador «B»:

—Tu sí que vius bé, no com jo tot el dia treballant sense parar, en canvi, tu la major part del dia estàs parat esperant que algú et faci servir.

I l'ordinador «B» li va replicar:

—No et queixis que a tu et toquen unes mans de seda i a mi em toca qualsevol i de qualsevol manera, que de vegades penso que en lloc de mans la gent té grapes i em tracten com si jo tingués la culpa de les seves frustracions.

Un dia la noia no va anar a la feina i un jove va fer anar l'ordinador «A». Quan va acabar la jornada l'ordinador «B» li va preguntar a l'ordinador «A»:

—Com ha anat la jornada ordinador«A»?

I l'ordinador «A» va exclamar:

—Oh, quin horror! Ja no envejo la teva vida ordinador «B», demà vull que vingui la meva noia!

GES II

El cap de setmana del senyor Martínez, VÍCTOR VALIENTE

El senyor Martínez va anar com cada cap de setmana de Diumenge de Rams a la Costa Brava.

Es va allotjar a l'hotel de sempre, a la mateixa habitació de 2 llits, com a ella li agradava. Va sortir a passejar pels penya-segats seguint la ruta que sempre feien. En tornar al migdia va anar al restaurant on sempre anaven i van demanar arròs amb servei per a dos. Ja a la tarda va anar a la platja i va

passejar per la sorra sense sabates, apropant-se a la vora de l'aigua. Tornant a l'hotel, el senyor Martínez va agafar un grapat de sorra i se'l va ficar a la butxaca.

L'endemà al matí es va llevar d'hora, va pagar el compte de l'hotel i va agafar el cotxe per tornar. Va arribar al voltant de les onze del matí i va anar directament al cementiri. Passant les fileres de làpides es va parar en una, va treure el grapat de sorra de la butxaca i el va posar sobre la làpida dient: «Elena, que bé que ho hem passat aquest cap de setmana.»

L'Elena, esposa del senyor Martínez, va morir fa cinc anys un Diumenge de Rams.

GES II

Misteriós forat negre, JAUME TORRAS

Un home es queda tancat dins d'una caixa forta, segons explica, a causa de la seva cobdícia.

Tot va passar quan en Joel, treballador d'un banc de París, es quedava sol a l'oficina després de la jornada de treball, segons ell per acabar de redactar uns informes que havien de ser lliurats l'endemà.

En Joel es disposava a fer unes fotocòpies quan va passar quelcom insòlit. De la fotocopidora va sortir un full mida Din-A3 amb un cercle negre al centre. Segons en Joel, aquest cercle negre era ni més ni menys que un forat negre, el qual podia penetrar amb qualsevol extremitat del seu cos. Tot plegat era insòlit, sorprenent i, per què no, fantàstic, com si d'una pel·lícula de ciència ficció es tractés, un fet de què ni la policia ni cap dels seus companys encara troben una explicació.

Tot era molt confús, ja que pel que sembla en Joel va poder sortir de la

caixa forta després que el seu cap, en arribar a l'oficina com cada matí, trobés tot el terra ple de bitllets provinents de la caixa forta. Davant la seva sorpresa, aquest va trucar a la policia per denunciar els fets sense obrir la caixa forta abans, per no deixar empremtes i entorpir el treball d'investigació dels agents. Quan aquests van arribar i van obrir la caixa forta es van trobar en Joel dins, arraulit i amb evidents símptomes de xoc post-traumàtic.

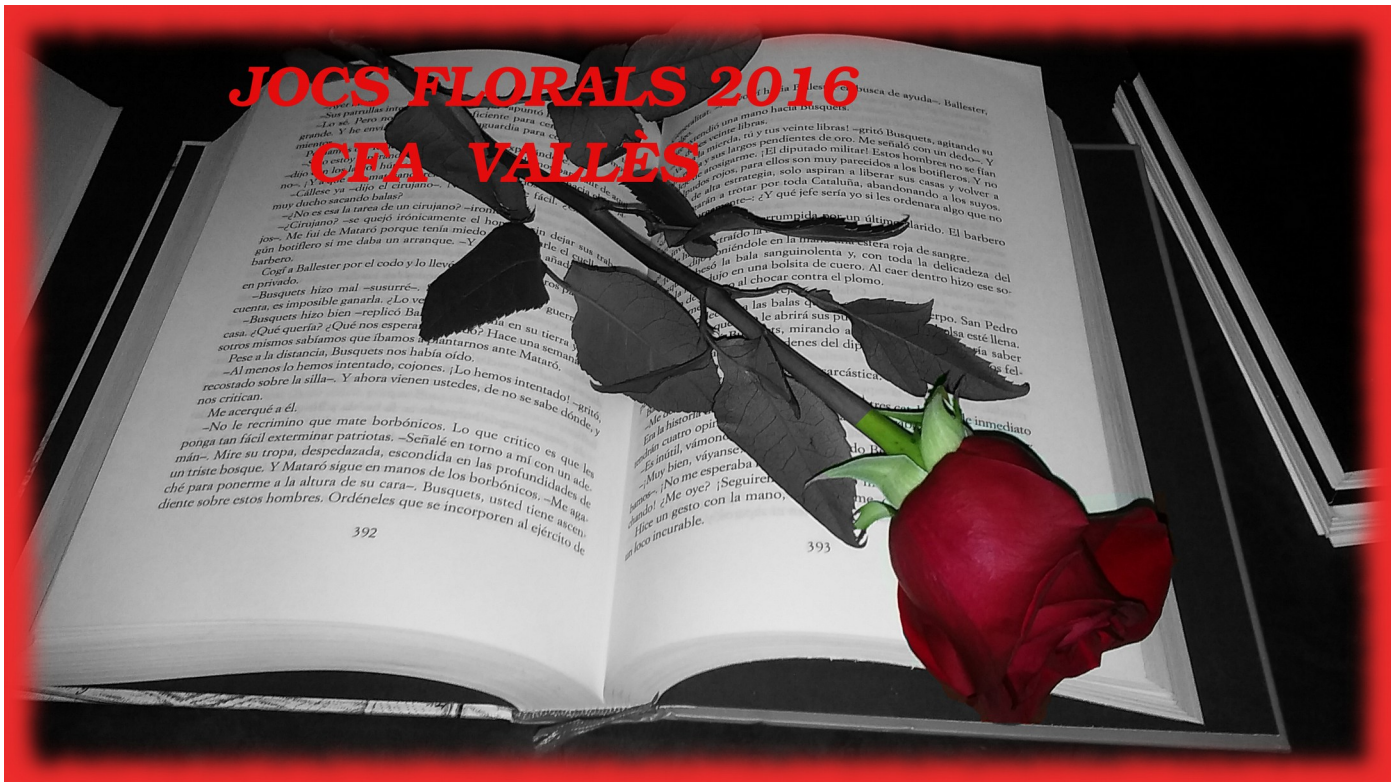
—El forat negre... El forat negre...! —xiuxiuejava.

Moltes són les incògnites que envolten aquest cas, ja que encara es desconeix com es va poder quedar en Joel tancat dins la caixa forta. Segons el director de la sucursal, ningú sabia la combinació per obrir-la més que ell, pel que es dedueix que la caixa podia haver quedat oberta per un descuit, un fet que la policia descarta perquè encara que fos així, no és possible que es pogués tancar sola, ja que cal fer girar la maneta exterior de la porta perquè quedi tancada. Per tant, caldria alguna altra persona per fer-ho.

Una altra hipòtesi que s'estudia és que si bé podria haver-se quedat la caixa forta oberta per distracció, en Joel l'hauria vista per casualitat i juntament amb un altre còmplice haurien planejat la sostracció dels diners del seu interior. Però si és així, com és que no faltava cap bitllet? Tot semblava molt estrany pel que fa a aquest curiós i singular cas.

—El forat negre... el forat negre...!—continuava exclamant en Joel constantment mentre era emmanillat i portat davant del jutge. Mentrestant, la policia encara busca entre tots els papers de l'oficina un misteriós Din-A3 amb un cercle negre al centre, que de moment no s'ha trobat.

GES II

ANTONI CASAS

COMPETIC I

Narrativa
Categoria IV

(Anglès, PA CFGS, PAU)

CATEGORIA IV

<i>Narrativa Categoria IV (Anglès, PA CFGS, PAU)</i>	99
La seducció dels colors, MARIA MATENCIO.....	103
Ovelles, JAVIER ADÁN.....	104
Un lloc meravellós, EMILIO ALONSO.....	104
L'amistat, DAVID CANEIRO.....	106
Un càmping diferent, MIREIA SERRA.....	107
Memòries de mitjanit, ÀLEX BARBERO.....	108
Amor contemporani, BERNADETTE PÉREZ.....	108
Potser, un somni; STEPHANY CÁRDENAS.....	109
Perseguint un somni, YERO DIAO.....	110
La fi del món, CARLOS MIRALLES.....	111
L'home sense parpelles, JAVIER MORENO.....	112
Animals, RICARD PORTERO.....	113
Venet, NOELIA RODRÍGUEZ.....	114
<i>És una malaltia de tots</i> , JONATHAN SÁNCHEZ.....	115
Crim a la plaça de Sant Joan, ÀLEX VILÀ.....	116
El ball, ALEJANDRO CARMONA.....	117
<i>Vida</i> , LUIS REY.....	118
<i>Un moment de felicitat</i> , JOSÉ MARÍN.....	119
<i>Abraçada</i> , JOSÉ MARÍN.....	120
<i>Una tarda a la platja</i> , IGNASI FITER.....	121
Els primers sempre seran els primers, GLORIA ORTIZ.....	122
Videojoc real, JOAN CABALLERO.....	122

La mona de Pasqua, MONTSE JIMÉNEZ.....	124
La millor solució, PAOLA NOVA.....	124
<i>Aires nous</i> , PERE SANCHO.....	125
Vacances, TÀNIA MOLINA.....	126
Un poble nou, ADRIÀ FORNS.....	127
El camí, ANA SÁNCHEZ.....	127
La vida per Iris, CARMEN COLOMER.....	128
El somni s'està complint, DENISE LAMARIANO.....	129
Evolució humana?, ELIAS COLOMÉ.....	129
La princesa que mai no plorava, ESTHER ESTRADA.....	130
Un nou amor, JOAN SUÑOL.....	131
Reflexió, LAURA CIVIT.....	132
Contes d'infantesa, DOLORS TORANTE.....	133
L'atemptat, PALMIRA BENAVENTE.....	134
L'amor, RAMON BALLESTER.....	135

La seducció dels colors, MARIA MATENCIO

Havia tingut una infància complicada i dura, la va passar en un barri d'una ciutat on les necessitats de la població estaven mínimament cobertes. El pare els havia deixat. Ell amb la seva discapacitat sempre estava absent i li costava parlar, i la mare anava tirant.

Van decidir marxar a una ciutat més gran, a l'altre extrem del món. Era una ciutat bonica on tothom podia viure i tots tenien la seva oportunitat. Ell un dia la va trobar. La feina, li va proporcionar seguretat en ell mateix, tot i que li costava expressar-se, a tothom queia bé, fins i tot a les dones.

Un dia la va veure, estava treballant a la seva perruqueria, era bonica i tenia els ulls i els cabells molt negres. A mida que l'anava coneixent, ell sabia que seria molt difícil que se n' enamorés. Sortien a passejar, la portava a tots els racons més bonics de la ciutat, els més encantadors, però ella ja els coneixia. Un dia li va dir: «casa't amb mi», i ella va respondre: «quan m'ensenyis quelcom de nou de la ciutat ho faré».

Aquella tarda la va anar buscar a la feina corrents i molt content, amb els ulls tapats la va portar fins a dalt d'un turó on el brogit de la ciutat havia minvat i havia deixat pas a un silenci afalagador. Quan els hi va destapar, el que va veure va ser la imatge més meravellosa d'una ciutat que ella es pensava que ja coneixia del tot. Els colors que donava la boira reflectits en uns gratacels que només es deixaven veure sinuosament semblaven trets de la paleta d'un pintor que estava donant vida a la seva obra mestra. Allò la va enamorar: «Ho havia aconseguit».

ANGLÈS 2

Ovelles, JAVIER ADÁN

Sóc en un país d'ovelles i és molt difícil ser un mateix. Sempre hi ha qui et diu què no pots fer, per on has d'anar, qui t'ha d'agradar i fins i tot sembla que saben el que no ets capaç de fer.

Són tants els ignorants, que per majoria sempre guanyen i això explica totes les coses dolentes que passen. Són tan curts de ment que ells mateixos saben que quan ho fan s'autoconvencen que és correcte la seva actitud dient-se a si mateixos que ho fan perquè tothom ho fa i que s'ho mereixen. Cada dia me'n trobo algun, uns de més ximples que d'altres. Per posar un exemple, l'altre dia un "ximple" em va dir que si ell fos alcalde o polític també robaria, però això no és el pitjor, el més fort és que em va afirmar que jo també ho faria. Quina ràbia! Jo no sóc una ovella com ell. Tot això em dóna la raó.

Acabo com he començat i reafirmant que és un país d'ovelles.

PA CFGS

Un lloc meravellós, EMILIO ALONSO

El que a continuació els explicaré podria ser un somni fantàstic, inexistent o simplement meravellós, però res més lluny de la realitat. Aquest lloc existeix i segurament que com aquest n'hi deu haver més que s'hi assemblin però, per mi, "no n'hi ha cap d'igual".

Corrien els principis dels anys 90 quan vaig conèixer aquest lloc. El vaig conèixer a través de la meva xicota, que ara és la meva dona. Ella feia anys que hi estiuejava amb els seus pares i per això suposo que no li donava la importància que jo li donava, i n'hi dono, perquè des de llavors han passat uns

quants anys i cada any que passa m'agrada més, encara que ja no és el que era.

No gaire lluny de la capital de Catalunya en direcció nord i pujant costa es troba un poble amb nom de flor d'una agradable olor. Doncs bé, arribant a aquest poble ens enfilem direcció a la muntanya, agafem un camí asfaltat, estret i serpentejant que va pujant en direcció a les vistes més boniques que els teus ulls hagin vist mai, des de dalt de tot podem veure el poble que hem deixat enrere. El seu port, la badia, les cases penjades a la muntanya, fins i tot podem veure els pobles del seu voltant. Després més endavant ja baixant la muntanya anem trobant algunes caletes d'aigua neta i cristal·lina i, en arribar al pla, ens trobem un famós restaurant molt conegut pel seu prestigi.

A partir d'aquest punt, el camí deixa enrere l'asfalt i es prolonga amb terra i pedres pujant sigil·losament. Al costat esquerre trobem una vegetació més aviat baixa plena de matolls i de conreus antics del nostres avantpassats, i al costat dret es pot divisar el mar que es confon amb el cel, o el cel penetrant al mar, tot depèn de com t'ho miris o de la teva imaginació.

Més endavant i ja arribant al nostre objectiu, el camí torna a planejar i et convida a parar una estona per estirar les cames, observar el meravellós paisatge que ens brinda la natura i, de pas podem, immortalitzar-lo amb unes bones fotografies.

Continuem el camí, ara ja comencem a baixar a poc a poc per la forta pendent que ens trobem; la baixada ens deixa al peu d'un rierol salvat per un petit pont de pedra autòctona. Passat el pont es comença a albirar el paisatge que tots alguna vegada hem somiat.

Al costat nostre, unes muntanyes altes i elegants que sembla que siguin soldats custodiant el meravellós món que s'obre als nostres sentits. Continuem avançant i descobrim una caleta en forma de petxina plena de pedretes arrodonides a cop de mar barrejades amb sorra daurada. Hi ha algunes barquetes com dibuixades a sobre el mar que fan servir encara els antics llops de mar i un refugi antic dels pescadors. Si ens situem al centre i mirem

l'horitzó no se sap distingir on acaba el mar i on comença el cel, d'un blau preciós. A la dreta es dibuixa a les roques una cara d'un gegant barbut, també mana una petita deu d'aigua natural dolça que té gust de «glòria» en els moments més calorosos de l'estiu. Al costat esquerre hi ha una petita cova de poca profunditat, però prou per a amagar-nos del raigs solars. Si caminem pel trencant de les ones amb la muntanya, trobem un petit recés d'aigua dolça filtrada de la muntanya i barrejada amb l'aigua de mar.

Podria continuar descrivint aquest petit gran lloc, amb gran devoció, però m'estimo més que els lectors visquin per ells mateixos amb il·lusió aquesta gran experiència que els he exposat en aquesta narració.

PA CFGS

***L'amistat*, DAVID CANEIRO**

Diàriament potser ens creuem o mantenim contacte amb gent, mitjançant les noves tecnologies com els telèfons mòbils, gent amb la qual mantenim una relació casual, i comentant coses passem una bona estona, però... estàs sent correcte quan dius que són amics?

Amics són aquelles persones que podem comptar amb els dits d'una mà, aquelles que hi serien quan els necessitessis, les que estimes i que faries en la mesura del possible el millor que estigués a les teves mans per ajudar-los desinteressadament si necessitessin ajuda. No necessàriament ha de ser gent que coneguis fa temps (això no et garanteix sinceritat i fidelitat). Hi ha persones que coneixes i hi confies plenament des del primer moment.

No s'ha de confondre un amic amb un col·lega: una amistat l'aconcentra amb la teva presència, mentre que un col·lega l'interessa el que li puguis oferir, el teu temps o alguna cosa material.

Així que la pròxima vegada que sentis algú dient que té molts amics has de saber que o bé s'equivoca o bé s'està enganyant a si mateix.

PA CFGS

Un càmping diferent, MIREIA SERRA

Com que s'acosten les vacances vull somiar, vull somiar on m'agradaria anar. M'imagino en un càmping futurista digne del segle XXI, amb caravanes voladores i bungalows flotants, tot digitalitzat i robotitzat però no, no és això el que busco.

Segueixo somiant, ara unes termes romanes, abandonades, on s'amaga un càmping ple de sensacions entre boscos i silenci, un espai majestuós, relaxant, lluminós, net i polit amb un gran centre termal d'última generació que té de tot: hidromassatge, raigs d'aigua, dutxes amb diferents pressions, banys de fang, d'algues i d'oli, piscines termals, gelades, de vi i de llet, tot amenitzat amb una musica celestial i amb temperatures tropicals. Per mi, massa relaxat, m'hi estressaria.

Intento tornar a somiar, somio un entorn enorme, majestuós, d'aire solemne, impressionant, espectacular, extraordinari, sorprenent, desconegut, aparentment desert, alhora molt seductor i perfecte per desconnectar, descobrir, cercar, començar una nova història, ideal per qui vol estar enmig del no res, que no és el cas.

Aquest últim cop intento somiar una mica més profund, m'hi esforço i de cop veig un cel blau, fresc i ple d'oxigen com si fos els núvols, quina basarda, i em desvetllo esglaiat. Crec que el millor és no fer vacances.

PA CFGS

Memòries de mitjanit, ÀLEX BARBERO

Era mitjanit, les fulles queien contra el dur asfalt, els carrers estaven buits, cap ànima era capaç de creuar aquells carrerons sense vida.

Enmig de tot aquell silenci s'amagava una veu, la veu d'un home, una veu que era un himne a la melancolia, una trista cançó de comiat.

Passejava tot sol, sent testimoni de les desgràcies del seu voltant, ja hi estava acostumat, sabia que allò els seus ulls veien no era res més que una realitat pura.

Estava a punt d'arribar al seu destí, ja no sabia com sentir-se, mentre els seus peus s'aproximaven al desitjat paradís, sentia la necessitat de tornar enrere, l'envaïa un sentiment d'aflicció, encara que feia temps que sabia que aquest era el seu fi, volia gaudir al màxim d'aquell moment.

I, mentre les fredes gotes de pluja impactaven en el seu rostre, aprofità per somriure per última vegada.

PA CFGS

Amor contemporani, BERNADETTE PÉREZ

L'amor contemporani es redueix a una mena de contracte de propietat, i la Sandra estava cansada de protagonitzar les pel·lícules delirants d'algú amb l'única idea al cap de posseir-la.

Al final de cada nit, havia compartit amb ell el sopar, el sofà i el llit, al pas de cinc postes de sol, havien passejat per quatre llacs amb il·luminació natural, ocasions en què s'haurien jurat amor etern, morrejat apassionadament i lligat amb una cinta vermella pels canells.

Tot i això, després de patir desenganys i confusions que feien perillar aquell amor, la seva Sandra, li queia rendida als peus.

O bé al contrari, ell moria en els braços d'ella després d'haver-li confessat la seva confusió a la seva companya de feina, escena heroica que no impedia que en la seqüència següent aparegués de nou, a la platja, per col·locar-li bé la tovallola i fer-li un massatge mentre li posava la crema a l'esquena.

Aquesta és la ironia d'un amor contemporani.

PA CFGS

Potser, un somni; STEPHANY CÁRDENAS

Vaig viatjar a Corea del Sud per estudiar i fer pràctiques de fotografia durant un any, amb aquesta oportunitat sabia si m'agradaria viure-hi uns quants anys.

Avui he sortit per anar a les pràctiques de fotografia que faig a la capital. Encara no m'he acostumat a com de gran és Seül i la quantitat de gent que hi viu. En arribar m'han dit que avui havia d'ajudar en una sessió de fotografia d'un grup de cantants famosos. Estava molt emocionada, esperava amb ànsies que fos un grup que m'agradés i així tindria la oportunitat de conèixer-los en persona i, sobretot, treballar amb ells d'alguna manera. He preguntat qui eren els cantants que vindrien però m'han dit que això només ho sap el director i que no ho deien als altres per evitar que només hi hagués fans que volguessin veure'ls i no treballarien prou.

Quan estava acabant de preparar el material de la sessió he sentit que deien que el grup ja estava preparat, que podríem començar. En el moment que m'he girat m'he quedat congelada, mai no m'hauria imaginat que el grup que veuria seria el meu preferit del k-pop: JYJ!

PA CFGS

Perseguint un somni, YERO DIAO

En Martí era molt petit quan va decidir què volia ser de gran, només tenia cinc anys. El seu somni era ser futbolista professional. En Martí va començar a jugar a futbol quan tenia tres anys, i tal com jugava tenia pinta que podria arribar lluny.

El seu primer equip va ser l'Atlètic del Vallès, però va ser-hi tan sols tres anys, quan l'Esport Club Granollers va veure el seu potencial el va fitxar. Tots els seus companys l'admiraven per la seva manera de jugar i per la bona persona que era.

En Martí no parava de millorar tant com a persona que com a jugador, fins que un dia el FC Barcelona el va venir a mirar i van veure que el seu potencial era molt alt, així que el van fitxar. En aquell moment el Martí tenia dotze anys, no s'ho acabava de creure però tenia clar que donaria el màxim d'ell i que el seu somni seria arribar al primer equip del FC Barcelona, ell ho donaria tot per arribar-hi. Cada vegada que jugava la gent es quedava amb la boca oberta, jugava d'una manera diferent, especial.

Als 17 anys, arribaria el seu moment, debutaria amb el primer equip, el seu somni s'havia fet realitat, encara que era el principi d'una gran cosa. En Martí mai no s'oblidaria d'aquell dia, d'aquell dia tan especial.

PA CFGS

La fi del món, CARLOS MIRALLES

És l'any 2500 després de Crist, la civilització humana ha avançat força en tecnologia i ciència. Els humans ja són capaços d'assolir la velocitat de la llum. Tot i els avenços, encara no estan satisfets. Volen conèixer qui és el seu creador i descobrir la veritat de tot. Per contra, un tant per cent de terrícoles no està d'acord que es faci aquest viatge. Malauradament, el viatge finalment es decideix fer per majoria.

Un grup de científics arriba a la conclusió que Déu es troba a l'altre costat d'un forat negre i que hi ha altres galàxies. Al cap d'unes setmanes, un grup d'astronautes ja està preparat per enlairar-se cap a la recerca de Déu. Quan surten de la terra no tarden gaire en arribar al forat negre, tot i ser a anys llum, gràcies a la velocitat de la llum. En travessar el forat tenen algunes dificultats a causa de les turbulències provocades per les ones gravitacionals de l'espai. Els humans han fet història, acaben de travessar el forat, però una sorpresa els espera...

Les coordenades els porten cap a un planeta gran i vermell. Els tripulants de la nau estan nerviosos, però a la vegada contents i impacients per conèixer el seu creador. Quan arriben al planeta troben un palau immens. En entrar-hi, els espera un home misteriós assegut en un tron reial. Llavors un dels astronautes decideix dirigir-s'hi tot preguntant:

—Estem cercant Déu, el nostre creador.

—Qui gosa dirigir-se a mi!

—Els terrícoles estem cercant respostes.

—Heu comès un greu error en venir aquí. Ho he estat rumiant i he decidit que els éssers humans han de ser aniquilats!

—No! —van exclamar ells.

I finalment, Déu el creador va matar tota la raça humana perquè sabien massa coses.

PA CFGS

L'home sense parpelles, JAVIER MORENO

En Josep era un noi d'aparença tranquil·la i noble. Vivia en una urbanització a mitja muntanya. Era un noi que ajudava molt els seus veïns.

Malauradament, un dia cuinant va provocar accidentalment un foc, amb la incertesa va donar-li un cop a la paella i li va caure l'oli a la cara, donant lloc a la pèrdua de bona part de les seves parpelles. Cap veí es va preocupar per ell, cosa que es va agafar malament, ja que ell sempre havia estat a disposibilitat de tots ells.

Més endavant va veure que els veïns no hi anaven de visita, els nens ploraven en observar el seu rostre desfigurat, els pares no s'apropaven amb els nens per evitar que tinguessin malsons. Va passar a ser d'una ajuda una nosa. La gent només es molestava a saludar si el veien per la finestra. En veure que després de tant ajudar els seus veïns era això el que rebia, va decidir quedar-se a casa. Aquest acte va sortir-li malament, ja que es va alimentar la seva ràbia, veient com la gent que ell havia ajudat l'havia deixat de banda. Passant els mesos es feia més gran, ja que alimentava el seu propi odi. Fins que va decidir fer venjança.

Un dia qualsevol va veure en Pere passejant el gos, un gos que en confiança un dia li va explicar que li regalat a la seva dona per endarrerir les peticions d'ella de tenir un fill. Enmig de la foscor es trobava entre rabiós i melancòlic, potser en veure'l tan inofensiu, llavors va observar com el gos feia les seves necessitats en la seva parcel·la i en Pere va continuar el camí deixant l'excrement enrere. Això va provocar ira en ell, no per aquest fet, sinó perquè després de tanta ajuda que havia posat de la seva mà, el van deixar com aquest excrement. Es va apropar en Pere a poc a poc i li va propinar un cop al cap que el va fer caure a terra. Quan en Pere es va llevar es va trobar enmig del bosc, no hi veia gaire bé, estava endormiscat però veia unes figures penjades, no esbrinava què eren, i va adormir-se. En tornar-se a despertar va veure que eren uns braços i unes cames penjades. Més endavant es va adonar

que eren les seves extremitats. En girar-se va veure un telèfon marcat, el 092, i com va poder va prémer el botó de la trucada. Quan va arribar la policia i els serveis mèdics van veure un cos desmembrat i amb cremades per evitar la continuïtat del dessagnament. En girar-lo, els serveis mèdics van veure escrit «coixí cridaner».

En aquests moments en Josep era a casa seva netejant-se. La policia, com que no va trobar proves ni indicis de qui podia ser, va aparcar la investigació. Mentre la gent estava impactada per la tragèdia, l'home sense parpelles se sentia saciat. De moment...

PA CFGS

Animals, RICARD PORTERO

El Lluís era un home que sentia amor pels animals, dedicava la seva vida a intentar solucionar el maltractament que pateixen i assumptes com el mercat negre d'aquests, siguin gossos, gats, conills, elefants, tigres... tot tipus d'animals.

Havia viatjat a països com ara Tailàndia, la capital de l'explotació animal, per col·laborar amb organitzacions locals. Treballava en una protectora, on no només s'ocupaven d'acollir animals abandonats, sinó que també es dedicaven a rescatar animals explotats per fer cria i animals maltractats pels seus amos, utilitzats per baralles, etc.

Un dia van rebre un avís d'uns veïns de Granollers, on ell vivia, alertant que un individu tenia ficats en una gàbia cinc gossos, mascles i femelles, amb la intenció de vendre els cadells que en resultessin. Els gossos estaven en un estat lamentable, sense cap tipus d'higiene ni espai per moure's. Quan van arribar a la casa, van veure que l'home estava a la porta, així doncs, el Lluís i

els seus companys van decidir entrar per la porta del darrere, sense que ningú se n'adonés, per accedir directament a l'habitació on eren els animals. Van poder rescatar els cinc gossos i gosses sans i estalvis, encara que es trobaven en un estat d'higiene lamentable.

En arribar al refugi els van portar immediatament al veterinari per comprovar que estaven sans. Per sort, tots van ser adoptats per famílies responsables, que els estimarien i cuidarien per sempre.

PA CFGS

Venet, NOELIA RODRÍGUEZ

Ens traslladem a un poble qualsevol, sense peculiaritats, on tothom es coneix, petit, acollidor, on tothom coneix a tothom, ens traslladem al Cebad, el meu poble. Vet aquí una història de molta sensibilitat, que ens parla d'unió i soledat.

Em dic Anna i sóc una noia molt corrent de 17 anys, però aquesta història no parla de mi, el vertader protagonista d'aquest relat és en Venet. Per començar a parlar-vos del petit Venet, primerament us presento la meva besàvia. Es deia Joana i va ser tot un exemple de vida. Jo no la vaig arribar a conèixer, però el meu tiet, que és qui es fa càrrec de mi, m'ha explicat aquesta història mil vegades.

En Venet era el millor amic del poble, tothom el coneixia, i és que mai no passava desapercbut. En Venet era del poble i no era de ningú, era un gos solitari que vagava pels carrers del Cebad des que la seva mare l'havia portat al món en una masia abandonada del poble. Des d'aleshores, el poble sencer va decidir fer-se'n càrrec. Així que en Venet sempre tenia alguna cosa per menjar, tant a la carnisseria com al bar i molta gent se'n preocupava. Els nens del poble jugaven amb ell i tothom se l'estimava.

Us preguntareu què pot tenir a veure un gos de carrer amb la meva besàvia Joana. Doncs bé, el meu tiet em va explicar que un bon dia de sol l'àvia passejava pels afores de la nostra casa d'avui, i que va ensopegar i va quedar estesa a terra durant força estona. Ningú no va adonar-se'n perquè vivia sola i ja començava a fer-se de nit. Doncs, vet aquí en Venet! Va ser aquell petit, la gran sort de la meva besàvia, quan va aparèixer com aigua de maig. Gràcies a què es va posar a bordar, el veí de dues cases més enllà hi va anar a fer un cop d'ull i va trobar la Joana.

Des d'aquell mateix dia l'anciana ja no es va separar mai d'en Venet. Un nom que li anava molt bé perquè per a ella havia estat beneït, ja que no només l'havia salvada aquell dia sinó de tota una vida de soledat. I per això m'encanta aquesta història, perquè dues ànimes solitàries i desconsolades es van trobar sense adonar-se que es feien tanta falta l'una a l'altra i que era el millor que els podia passar.

I aquesta història m'ha tornat a venir al cap perquè m'han regalat un cadell. No sabia quin nom posar-li, però ha estat ben fàcil: es dirà Venet, perquè crec que tothom hauria de posar un Venet a la seva vida.

PA CFGS

És una malaltia de tots, JONATHAN SÁNCHEZ

Una altra vegada sóc en una habitació freda de color blanc, on havia passat molt de temps intentant lluitar contra aquesta terrible malaltia que m'està matant poc a poc, és a dir, el càncer. Tinc càncer de pulmó terminal. Aquest cop estic molt més malalt del que havia estat en tots aquests anys.

Gairebé totes les persones que em visitaven a aquella habitació em deien que m'entenien per tot el malestar que em causava aquest tumor. Em posava

furiós. L'únic que podia pensar era: «heu tingut aquesta malaltia? Saps què és patir cada dia?» Fins que vaig entendre que tan sols eren paraules de consol amb molt bona voluntat.

Uns dies després de la meva entrada en aquest lloc, el metge que m'havia assistit des del primer moment va dir als meus pares que em quedaven pocs mesos de vida. Els meus pares estaven destrossats. Cap pare hauria d'enterrar mai els seus descendents.

Al final vaig sentir que arribaria el moment de deixar de sentir dolor i patiment. Arribava el moment del descans etern. M'afegiria a la llarga llista de persones que han caigut sota el jou d'aquest fenomen. Que injust que era allò, tant que havia lluitat.

PA CFGS

Crim a la plaça de Sant Joan, ÀLEX VILÀ

—L'agent Pere Hordóñez és amb tu? —sonava amb gemec des de la ràdio del cotxe patrulla.

Aquell dia en Joan feia tretze anys al cos i l'agent Hordóñez era el seu millor amic promocionats junts sent el número 1 i número 2 respectivament a l'acadèmia.

Podries pensar que tenien una projecció estel·lar els dos dins el cos però, ni més lluny de la realitat, en Joan sempre s'emportava tots el mèrits, cosa que provocava molts problemes entre ells dos.

Se'm va fer un nus a la gola en trobar aquella escena sota una pluja que semblava plorar el seu agent caigut. Una carnisseria amb el cos d'en Joan recolzat sobre un gronxador que només feia esquitxar de sang tot el voltant.

En Pere era el principal sospitós del crim, però on era? No responia a cap

trucada ni missatge. Dos dies després del fet vam fer un funeral amb honors a en Joan on la seva dona plorava desconsolada i on en Pere no va aparèixer.

Uns dies després per fi va aparèixer en un bar de mala mort rient i cantant la mort del "desgraciat d'en Joan". El motiu de l'assassinat no era l'enveja sinó una infidelitat amb la seva dona.

PA CFGS

El ball, ALEJANDRO CARMONA

Al món es creu que en el ball expressem el que sentim i que només es practica en ocasions especials quan s'està en família o amics. Però en realitat el ball és un dels millors antídots contra l'estrès i el mal humor, ja que t'ajuda a relaxar-te, sentir-te lliure, i omple la teva ànima d'alegria.

Cal ressaltar que el ball és un gran estimulants en la producció d'endorfines, les quals ens proporcionen un bon estat mental, físic i psicològic; també ens ajuden a mantenir-nos sans i forts des de dins cap a fora.

Un altre dels beneficis que té ballar és que per un instant ens allunya de la ment les preocupacions i tensions que tenim; ens eleva el cos i ens fa sentir lliures, plens d'energia i vitalitat, ja que ens treu aquestes cadenes de sobre.

El ball també millora la creativitat i l'autoestima, ja que per mitjà d'aquesta activitat la teva creativitat comença a fluir i al mateix temps et sents feliç i orgullós dels èxits que aconseguixes amb aquesta nova pràctica. Quan ballas et sents més relaxat, receptiu i ple d'energia perquè reps les emocions que transmet la música, i omplis la ment i el cos d'energia positiva.

Amb tot i això, concloem que s'ha de ballar en qualsevol moment, i com em deia un bon home: «Èric, tenint en compte la nostra música interior i deixant que el cos s'alliberi per mitjà de les emocions que transmet la música, balla i sent com si fos l'últim dia i sigues FELIÇ».

PA CFGS

Vida, LUIS REY

El vaig conèixer abans que nasqués i des del mateix moment que va néixer vaig suplicar a la sort i al destí que em donessin tant temps com fos possible per passar-lo amb ell.

Sempre n'he format part i poques vegades s'ha assabentat de la meva existència, però no el culpo. No sap que jo vaig estar present en el primer petó que va fer, o en els nervis de la primera «xuleta» que es va fer per al control de ciències naturals, la primera vegada que va fer l'amor, o quan va fer la primera entrevista de feina i la il·lusió que va rebre quan es van assabentar els seus pares de la notícia de quan li va proposar matrimoni a la seva parella.

Quins nervis que tenia! Li tremolaven els llavis i quequejava. No li va sortir com ho havia planejat, però ella hi va accedir amb un sí grandíssim. També hi era quan més endavant la seva dona va tenir les seves meravelloses bessones...

Mai no es recordava de mi en els bons moments, però en els desgràcies sí que solia pensar-hi.

Les supliquis que jo havia fet a la sort i al destí van tenir els seus petits fruits, però és ben sabut, sempre tots els fruits s'acaben podrint, uns quants més ràpid que d'altres. Als 78 anys li van diagnosticar alzheimer, per sort les seves filles se'n van preocupar fins als últims dies, ja que la seva dona havia mort feia uns quants anys.

Jo sempre li intentava fer recordar els records que teníem junts, ja que jo era la seva vida, però poques vegades o arribava a aconseguir-ho. La darrera hora de la seva existència a la terra, a en Joan, li vaig poder fer tornar tots els seus records i va acabar morint sabent qui era. Al moment de la seva mort, vaig veure la seva ànima immortal. Ara sí que sabia de la meva existència, però aquella alegria em va durar poc temps.

A mi em quedaven pocs minuts d'existència, però els vaig gaudir amb tots els records que em va donar en Joan. Entre llàgrimes i un somriure, li vaig agrair tot, i ell em fa contestar amb un petit somriure. Havia estat un plaer ser la vida d'en Joan i ho tornaria a ser.

PA CFGS

Un moment de felicitat, JOSÉ MARÍN

Em vaig despertar aquell matí amb el ferm propòsit de passar un dia agradable. Vaig girar el cap i vaig veure la persona que estava estirada al llit al meu costat i em vaig sentir feliç, afortunat de compartir aquell moment. El que més em sorprèn avui dia és la felicitat que es pot sentir en un moment determinat sense que passi res d'especial.

Li vaig preguntar què volia fer i va dir-me que anéssim a la platja.

No recordo gaire bé què va succeir pel camí fins que hi vàrem arribar. D'aquell trajecte, només un moment, un segon, en què l'aire passava per la finestra i la música sonava forta amb una cançó del grup ABBA, vaig tenir una sensació que mai no he pogut oblidar.

Ara puc dir que en aquell moment vaig sentir la felicitat plena perquè era amb la persona que estimava, envoltat de l'embruix de l'amor.

PA CFGS

Abraçada, JOSÉ MARÍN

D'aquell dia recordo que estava assegut al sofà mirant la televisió i de sobte vaig sentir un calfred que em va recórrer de dalt a baix. No sé què em va succeir exactament, però des d'aquell moment no em vaig trobar bé. Llavors, vaig anar a dormir, amb la intenció que se'm passés el malestar.

No feia ni mitja hora que era al llit, quan de sobte va començar a sonar el mòbil. Era la Laura, la seva germana, que amb veu dèbil i vacil·lant em va dir:

—José, ha tingut un accident.

Es va fer un silenci de segons que van semblar hores, només vaig poder dir:

—És greu?

Em va contestar:

—Sí, vine ràpid.

Vaig penjar el telèfon i vaig sortir corrent, vaig pujar al cotxe i entre plors i oracions li demanava a Déu que no fos res. Vaig resar malgrat que no era creient:

—Déu meu! Que no sigui res, si us plau...

Els 40 quilòmetres de distància foren eterns. Quan en arribar-hi vaig veure la seva cara, no foren necessàries les seves paraules. Vam arrencar a plorar, i només vaig poder dir:

—Per què? Quant havia de dir-li encara...

Aquest ha sigut el cop més gran de la meva vida i malgrat el pas dels anys i la distància que dóna el temps, el dia que va morir la persona que més estimava, també va morir dintre meu mi alguna cosa que mai més no he recuperat.

Malgrat tot, sé que el calfred que vaig sentir aquell dia que se'n va anar era, sense cap dubte, l'abraçada que va venir a fer-me per acomiadar-se de mi, tan forta que em va fer estremir.

DEDICAT A D.A.

PAU

Una tarda a la platja, IGNASI FITER

Eren gairebé les set de la tarda, quan vaig decidir d'anar a pescar una estona. Vaig sortir de l'habitació en direcció a la cuina per tal d'agafar els cucs que havia deixat a la nevera el dia abans. Quan passava pel menjador, em vaig adonar que els meus pares havien sortit i només quedava el meu gos estirat al sofà que m'observava atentament. Després d'haver agafat els cucs vaig tornar a l'habitació a agafar la canya de pescar i em vaig disposar a sortir de casa. En obrir la porta del carrer, el meu gos va sortir disparat cap a l'entrada pensant-se que era l'hora de fer un passeig. Vaig tancar la porta i vaig començar a caminar cap a la platja.

Com que era estiu, les carrers eren plens de cotxes i de gent. En arribar a la platja, vaig veure que hi quedaven poques persones. Era una platja natural, plena de roques, i la gent preferia anar a la de sorra. Vaig col·locar-me en un extrem de la platja on no molestés a ningú i vaig començar a preparar-ho tot per començar a pescar.

Devien se gairebé les nou del vespre, quan vaig observar que no quedava ningú a la platja. Només es sentia el soroll de les onades xocant contra les roques i alguns vianants, que en veure algú que pescava, cridaven: «Que piquen?»

Poc després, va arribar el meu pare i va fer-me plegar. Vam anar cap a casa per tal de no fer esperar la mare per sopar.

PAU

Els primers sempre seran els primers, GLORIA ORTIZ

En un viatge en grup mai no sabem amb qui ens trobarem i quina mena de persones hi haurà. Sempre hi ha qui li agrada ser el primer en tot: els primers a pujar a l'autobús i, per descomptat, els primers a baixar; els primers a registrar-se a la recepció de l'hotel, els primers a seure a taula per a qualsevol àpat, etc.

Sempre tinc el dubte de si aquesta manera d'ésser ve del néixer o és una actitud que es va aprenent durant la vida perquè, curiosament, com més grans es fan, més irrespectuoses es mostren algunes persones en aquestes situacions. D'altra banda, també em pregunto si en situacions adverses aquestes persones també seran les primeres a, per exemple, ajudar a algú o simplement seran les primeres a girar-s'hi d'esquena.

En definitiva, cal anar amb compte quan ens trobem amb aquest tipus de gent, perquè no tindran cap problema a trepitjar-nos si volem ser els primers.

PAU

Videojoc real, JOAN CABALLERO

Quan vaig obrir els ulls, em trobava envoltat per una foscor absoluta. Es sentien unes veus cridant i preguntant si algú sabia on érem o com hi havíem arribat.

Poc després, va aparèixer una llum enmig d'aquella obscuritat. Era una mena de soldat que obria una porta. Quan tots vam sortir ens va explicar que érem com una mena d'aprenents aventurers o una cosa així. Tots estàvem desorientats, no sabíem on érem.

Tot el que ens explicava aquell soldat era estrany i la ciutat on ens trobàvem semblava més aviat medieval.

Aquell home ens va explicar un munt de coses, des de que hauríem de defensar la ciutat, fins que hauríem de lluitar amb monstres per guanyar-nos la vida. Tot allò que ens anava explicant em recordava més i més els videojocs amb què jugava.

Vam fer el que ens va dir aquella persona, encara que ens semblés estrany. Els que semblaven més forts van fer grups ràpidament perquè així els seria més fàcil lluitar.

Jo em vaig quedar en un grup amb dues noies i dos nois, i vam parlar com si es tractés d'un videojoc. Vam decidir quin seria el nostre rol dins el grup i vam anar al gremi corresponent per aprendre la base de les professions escollides.

Encara avui no sé com vaig arribar a aquest món tan estrany, on he hagut de fer moltes coses que fa pocs anys em semblaven impossibles. Per exemple, he hagut de lluitar i donar mort a monstres i aprendre habilitats com si es tractés d'un videojoc, però on també he vist morir companys i amics, cosa que em fa recordar que no és cap videojoc.

Tot això, al principi, va ser força dur de pair, però ara ja és el pa de cada dia i tot allò que abans em semblava normal ara gairebé no ho puc ni recordar.

PAU

La mona de Pasqua, MONTSE JIMÉNEZ

Com sempre, la mare vol tenir la raó. La mona de Pasqua l'ha de comprar el padrí, però el padrí és molt garrepa i sempre em toca a mi comprar-la d'amagat.

Ella li comunica innocentment al padrí els seus gustos amb els dolços i jo, amb l'orella atenta, capto els desitjos de la mama, ara iaia dels meus tres fills. Bé, no sé per què dic això de l'orella atenta perquè cada any compro la mateixa mona: la sara plena d'ametlles torrades i mantega. A mi també m'agrada molt i a l'hora de pagar-la no em sap tan greu.

PAU

La millor solució, PAOLA NOVA

Ella estava confosa, necessitava estar un temps sola per reflexionar sobre els seus problemes i poder prendre la decisió més encertada.

Es va llevar de pressa i es va preparar per sortir. Creia que era més d'hora de l'habitual, però en veure el rellotge es va adonar que era tard i va sortir corrent sense ni fer el llit ni esmorzar.

Va començar a caminar sense cap rumb fix i al cap d'una estona es va trobar a la platja. Es va adonar que ja estava més tranquil·la i que aquell lloc era ideal per a meditar una mica.

Després es va acostar a la vora del mar, va seure, es va descalçar i va començar a caminar. Va seguir reflexionant sobre els seus problemes. Estava tan preocupada que es perdia entre els seus pensaments i el que la tornava a

la realitat era l'aigua freda que xocava amb els seus peus. La feia feliç sentir la sorra entre els seus dits. Cansada de tant caminar, es va estirar a la sorra i era tanta la tranquil·litat que hi havia, que es va adormir sense voler-ho.

Al cap d'una estona, va sentir l'escalfor dels raigs del sol al rostre i es va despertar. Havia entès que per més problemes que tingués, era millor prendre's una estona per tranquil·litzar-se i així trobar la millor solució.

PAU

Aires nous, PERE SANCHO

Vet aquí un poble molt llunyà, a dalt de les muntanyes. Era un poble molt tranquil, potser massa. Tenia les cases amb una construcció típica de muntanya, precioses. Hi havia diverses places amb jardinets molt bonics i carrers plens de flors a les cases i amb tranquil·litat sobrehumana que es respirava a tot el poble, ja que gairebé no hi havia cotxes.

Un bon dia, uns forasters que visitaven el poble ens van adonar que era un lloc preciós, però trist. Se'ls notava fins i tot als mateixos veïns. Potser tanta tranquil·litat al poble i tenir poca vida tampoc pot ser bo.

Llavors, aquells forasters van decidir comprar un vell local del poble i reconvertir-lo en el punt de trobada de tot el poble. Així, de mica en mica es van anar guanyant la confiança de la gent. Hi feien balls, trobades, concursos, sopars, etc. I als forasters els va anar molt bé també perquè volien un canvi d'aires i anar-se'n de la ciutat.

Tots hi van guanyar, els forasters i tota la gent del poble, ja que, a part de les seves tasques quotidianes, també podien divertir-se sense sortir del seu estimat poble muntanyenc. Ara gaudeixen més la vida.

PAU

Vacances, TÀNIA MOLINA

L'altre dia al matí, quan sortia el sol, fèiem torrades per esmorzar com cada dia en llevar-nos. Encara no es sentia l'olor de les torrades, que em vaig trobar la nena vomitant, pàl·lida...

—Hem començat bé les vacances de setmana santa—Vaig pensar, i tot seguit la vaig dur al bany.

Una estona després, estàvem totes dues assegudes al sofà i jo rumiava si així serien tots els dies que tenia per gaudir en família i aprofitar de fer tot el que normalment no podia fer perquè treballàvem.

Tot seguit, li vaig donar un remei per als vòmits i el malestar i ja semblava una nena totalment diferent de la que al matí s'arrossegava sense forces pel menjador, a causa de la gastroenteritis que havia agafat.

Finalment, ens vam decidir a baixar a la terrassa del bar de la cantonada de prop de casa, amb el sol com a protagonista del dia. Tenia perspectives boníssimes sobre com acabaria el dia. Pensava en com de bé es trobava la nena llavors i en com gaudia corrent amb la bici, quan de sobte «pum!» va caure i es va fer un cop al nas a terra.

A la fi, ens trobàvem com al principi: assegudes al sofà de casa i jo donant-li remeis perquè li passés el dolor.

PAU

Un poble nou, ADRIÀ FORNS

Fa molts i molts anys, en una plana prop del mar vivia una família que es dedicava al conreu i a la cria del bestiar.

Cada any que passava, els estius eren més secs i les primaveres menys plujoses. Tant gran la pèrdua de les collites i els animals que emmalaltien, que aquella família va decidir seguir el curs del riu amunt, amunt fins arribar al lloc més fèrtil de la conca. Tant van caminar, que van arribar a l'ull del riu. Van trobar-hi un lloc per passar-hi l'estiu, en el qual els animals estaven la mar de bé.

Malgrat tot, va arribar la tardor i cada cop plovia més, i feia més fred. Llavors, el pare va dir als seus set fills que es prepararessin per marxar vall avall tan bon punt arribés l'hivern i es posés a nevar. Així va ser, l'hivern va arribar amb puntualitat i van anar baixant fins a trobar el primer pla on no nevava i era ben fèrtil per viure-hi dignament. Cada fill va fer-s'hi una casa i així va néixer el poble que en porta el nom.

PAU

El camí, ANA SÁNCHEZ

El viatge va començar en un lloc del qual no recordo el nom. Realment m'importava ben poc el nom, l'única cosa que volia era fugir de la realitat que m'envoltava i que em feia tant de mal. Havia posat moltes esperances en aquell viatge i pensava que podria ser la solució a aquella situació.

Així, que vaig agafar la meva motxilla i amb quatre coses vaig començar a caminar. A cada pas, recordava la meva vida, les persones que m'havien acompanyat i totes les experiències viscudes, però tot això em provocava un dolor al pit i em feia plorar.

Un dia, de sobte, les coses van començar a canviar i aquell dolor ja no era tan gran, la motxilla no pesava tan i els meus peus caminaven ràpids. Ja feia més de trenta dies que caminava quan vaig comprendre el sentit d'aquell viatge:

«El camí és com la vida, ple de pedres i obstacles, però també ple de coses meravelloses encara per descobrir».

PAU

La vida per Iris, CARME COLOMER

Quan era petita imaginava que quan fos gran m' enamoraria, em casaria i tindria fills. Malgrat tot, no coneixia els problemes que podien sorgir en el futur.

La meva infància no va ser fàcil i l'adolescència encara menys, però en cap moment vaig rendir-me. Sempre pensava: «en algun moment millorarà la situació». Però no millorava mai. Així que vaig haver d'aprendre que de vegades els cops que et dóna la vida serveixen per millorar i saber com actuar si en algun moment em tocava reviure una situació ja passada.

Ara que ja sóc gran, tinc una vida meravellosa amb els seus ets i uts, però compartint-la amb la meva princesa se'm fa tot més fàcil. Amb vint anys, em vaig veure amb una nena a càrrec meu i vaig haver de madurar de cop. La vida no és fàcil, però ara té sentit. Me'l dóna una nena de sis anys que amb un somriure et roba el cor.

Així, doncs, per moltes dificultats que sorgeixin en la vida, s'ha de lluitar pel que es vol, si es té un objectiu.

PAU

El somni s'està complint, DENISE LAMARIANO

Aquesta és la història d'una nena que tenia tants somnis que complir que creia que amb una sola vida no en tindria prou.

Tant va creure en això, que va abandonar els seus somnis i va quedar profundament adormida. Però un dia es va despertar i al seu voltant va trobar persones lluitant pels seus somnis i es va adonar que si ells podien, ella també. Havia de intentar-ho.

Es va aixecar, es va treure el temps passat en la seva pell i va emprendre el viatge de la seva vida, el viatge cap als seus somnis. Per no decaure, es va prometre a si mateixa que seguiria amb el seu viatge tot i que les "circumstàncies" intentessin d'aturar-la.

De vegades, es deixa veure amb la seva motxilla de somnis a sobre, amb la mirada fixa en els seus objectius i un somriure per a qui vulgui rebre-la. Ella segueix viatjant cap als seus somnis i en el fons del seu cor sap que ja hi està arribant.

PAU

Evolució humana?, ELIAS COLOMÉ

Fa uns quants anys no hi havia la tecnologia que hi ha avui en dia i la vida era diferent per diversos motius. El contacte i parlar amb la gent era molt important quan era físic, però cada vegada més això s'està perdent. L'ús excessiu de la tecnologia no és bo per a les persones perquè, en ser un fet tan nou, no se sap on pot anar a parar.

S'ha creat una necessitat on no n'hi havia. Aquest és uns dels principals objectius d'aquest sistema: s'ha de crear alguna cosa nova cada dos dies per tenir la gent contenta i entretinguda.

Abans que arribessin les noves tecnologies, les relacions entre les persones eren més autèntiques. No obstant això, no tot és negatiu. Hi ha moltes coses positives, com poder tenir contacte amb gent que és lluny de la zona on vivim, entre d'altres possibilitats.

En definitiva, es tracta de fer una valoració sobre el canvi global que s'està produint. Per acabar, crec que la conclusió que se'n pot treure és que no es podrà veure realment la magnitud d'aquest canvi fins que passi un període de temps llarg.

PAU

La princesa que mai no plorava, ESTHER ESTRADA

Un dia, la princesa de la Llum es va adonar que mai no plorava, que per moltes coses que li passessin, no li queia ni tan sols una llàgrima, no entenia com les altres princeses els baixava una gota pel seu rostre quan estaven tristes.

Ella es preguntava: «per què jo no puc sentir ni expressar com elles? No tinc sentiments? O és que no em fa prou tristesa com per plorar?»

Un dia es va decidir i va anar a veure els seus pares, el reis, i els va demanar què la feia ser així. Ells li van contestar: «Llum dels nostres ulls, no et vam ensenyar a plorar perquè vam evitar totes les experiències que et poguessin fer patir». Ella els va preguntar: «pare no veus què m'heu fet? No tinc sentiments, no em puc expressar amb nostàlgia ni amb alegria, no em podeu apartar de totes aquestes sensacions, jo necessito sentir i saber què és plorar per una amiga, un familiar, una parella o simplement saber què és viure amb el que és bo i el que és dolent».

El pare va respondre: «Oh princesa meva, com sentim tot el que hem fet, nosaltres pensàvem que era pel teu bé i ara ens adonem que l'únic que hem aconseguit és allunyar-te del que la vida és en realitat».

Ella els tranquil·litzà: «no pares, vosaltres no ho sabíeu que jo no estava bé, heu fet el que pensàveu que era millor per a mi, però ara vull ser lliure i decidir com viure».

Els pares ho van entendre: «I així serà, mai més no deixarem que no siguis tu, sempre serem al teu costat, t'estimen». En aquell precís moment, la princesa li va caure una llàgrima, una darrere una altra, va plorar tot el que no havia fet durant tot aquells anys, es va sentir tan alliberada, que només deia: «gràcies, gràcies, gràcies, jo també us estimo molt».

Des de llavors mai més no va ser una princesa diferent de les altres, o potser sí...

PAU

Un nou amor, JOAN SUÑOL

Quan vaig acabar la meva darrera relació, necessitava posar els meus sentiments i pensaments al seu lloc, em calia temps per saber de nou qui era, què volia, sense temps per poder plorar un mal ja passat, ni tampoc temps per poder saber exactament què precisava.

Va aparèixer ella. Una dona que ja no em feia pensar en el passat, tan sols volia pensar en el futur. Un futur al seu costat.

Els primers somriures, les primeres carícies, fer-me sentir tímid, qualitat que no em descriu, tornar a sentir un buit al cos quan ella no és present, tenir la necessitat d'omplir cada minut de la meva vida al seu costat tan sols es pot comparar amb l'oxigen que respiro.

Actualment som a la fase de la convivència. Ara decidim com posar els plats, els pijames, els raspalls de dents... Com acabarà? El temps serà el nostre testimoni.

PAU

Reflexió, LAURA CIVIT

Fa pocs dies, el cor d'Europa, Brussel·les, va patir un greu atemptat. Tothom va quedar colpit, tothom es preguntava per què i qui havia estat, tothom quedava esfereït en escoltar la notícia i veure'n les imatges.

Uns quants «malalts» van decidir d'atemptar al metro i a l'aeroport principal de Brussel·les, van immolar-se i van causar una trentena de morts i centenars de ferits i desapareguts.

Eren uns homes musulmans, que pertanyien a l'Estat Islàmic, dels més violents que hi ha actualment.

I què ha passat?

Per a la societat occidental, ara mateix, tots els musulmans són dolents i fanàtics, tots pateixen del mateix mal perquè estan obsessionats amb la religió.

Doncs, potser ens caldria recapacitar i mirar el nostre entorn per tal de veure que això no és així, que com arreu i en totes les religions hi ha gent bona i gent dolenta, obsessionats i no obsessionats...

Cal que no posem a tothom dins del mateix sac.

PAU

Contes d'infantesa, DOLORS TORANTE

Feia por a tots els nens i nenes, perquè aquella senyora gran era clavada a les bruixes dels contes.

La roba d'aquella senyora era tota negra. Portava una faldilla negra llarga i acampanada amb uns quadradets molt petits blancs o més aviat grisos, però l'efecte era de molta foscor. El jersei era negre i la jaqueta de botons, també. Per descomptat, les mitges eren molt gruixudes i, evidentment, negres. No puc oblidar les seves sabates, sempre portava unes sabatilles com d'escuma, sempre de color negre.

El més important era el seu mocador de cap negre és clar. Sempre el portava lligat al coll era un quadrat doblegat per la meitat i lligat al coll amb un nus.

Sempre caminava encorbada perquè era una persona molt gran. Però el millor de tot era com m'explicava a mi personalment, i tan sols a mi, uns contes fantàstics i meravellosos.

Jo era una nena esquifida i malaltissa que sempre patia angines. Cada tarda, ella venia a casa meua, entrava a la meua habitació i em relatava el seu magnífic conte.

El meu record d'ella és impossible d'oblidar. No em feia por i el seus contes formen una part molt important de la meua vida.

PAU

L'atemptat, PALMIRA BENAVENTE

Era un dia qualsevol, a mig matí. El meu marit, la meva filla petita i jo érem al metro. De sobte vam sentir una explosió i tothom va començar a córrer. Empesa per la gent, vaig acabar sortint al carrer i em vaig trobar sola, envoltada de desconeguts que fugien cridant. El meu marit i la nena ja no hi eren. Ell la portava a coll, però no havien sortit.

El primer que vaig pensar de fer va ser a tornar a entrar a buscar-los, però quan em disposava a entrar van aparèixer a l'altra banda del carrer uns homes que portaven armes i que cridaven coses que jo no arribava a entendre. Un d'ells es va situar a la boca del metro i un altre venia cap a mi. El meu cor batejava fort i a gran velocitat, però l'únic que jo tenia al cap era la imatge del meu marit i la meva petita. On eren? Per què no havien sortit? I em vaig adonar que ja no podria entrar a buscar-los perquè en uns segons començaria la massacre. Havia de sortir d'allà com fos si volia sobreviure. Vaig fer unes passes enrere i algú em va agafar pel braç. Era un més d'aquells homes armats. Em va mirar als ulls i vaig suplicar-li que em deixés. Amb llàgrimes als ulls li vaig dir que era mare i que no trobava la meva filla. Ell em va deixar anar, però jo no vaig córrer, només em vaig quedar mirant cap al metro.

De sobte em vaig despertar, havia estat un malson, un malson molt real. Em vaig despertar plena d'angoixa, de por, de ràbia, de tristesa. Era de matinada i tots dormien. Tot estava en silenci, en pau. Vaig trigar molta estona a tornar a adormir-me perquè podia treure'm del cap les sensacions que havia viscut al somni.

Pensava en la pobra gent que malauradament ha de viure moments semblants reals. Vaig pensar que tenia molta sort de ser on era. La vida és molt injusta per a moltes persones.

PAU

***L'amor*, RAMON BALLESTER**

No totes les persones són iguals, per tant no a totes les persones, les fan felices les mateixes coses. Malgrat tot, hi ha una cosa que sí que fa felices totes les persones del món, l'amor.

L'amor dóna felicitat a totes les persones, però la felicitat sempre va acompanyada de la tristor, encara que siguin totalment el contrari l'una de l'altra. La felicitat és un dels sentiments més bonics del món i la tristor un dels més lletjos del món.

Per això, un mateix ha de lluitar contra la tristesa i obrir les portes a la felicitat. Sobretot després de la pèrdua d'una persona estimada. La felicitat és com la recompensa de l'amor. L'amor té diferents formes d'expressar-se: l'amor de la família, l'amor dels amics, l'amor d'una dona o d'un home, l'amor de les paraules, l'amor de l'amabilitat, l'amor de la caritat, etc.

El que és l'amor no es pot explicar amb paraules, simplement el sents i no el pots parar, és incontrolable.

PAU

SANT JORDI 2016

JOCS FLORALS

C.F.A vallès

BOUCHRA SABAR

COMPETIC I

Poesia
Categoria V

POESIA, CATEGORIA V

La primavera, MUSTAPHA AIT HABIB.....	143
Simplement t'estimo, PATRICIA YESENIA NOVA.....	144
La vida, YOLI YUNETH HURTADO.....	145
Sant Jordi, FODÉ COLY.....	146
La virtut de la vida, MONIQUE DE ANDRADES MORAES.....	147
Un amigo para siempre, MUSTAPHA AIT HABIB.....	148
La amabilidad, ANTONIO SOLA.....	149
Sant Jordi, REMEDIOS LÓPEZ.....	150
Síndrome d'abstinència, GEMMA TORRA.....	151
Un bocí de pàtria, JOAQUIM DENCÀS.....	151
Capvespre, JESÚS RUBIO.....	154
Carta sobre la taula, MANOLI GARCÍA.....	155
El filat, JUAN MANUEL GÓMEZ.....	155
Com tu tenim ulls, MARIANO LUIS ALONSO.....	156
Rosa, AIDA SAYOL.....	157
La pluja, POL SERRANO.....	157
Sant jordi 2016, SARA DURAN.....	158
Sant jordi, JÉSICA GARCÍA.....	159
Pau al front, MUSTAPHA AIT HABIB.....	160

La primavera, MUSTAPHA AIT HABIB

Sóc un dels quatre germans,

el més jove, és clar.

O sóc el més vell?

No n'estic gaire segur.

Puc portar nova vida

i anunciar la calor,

però la febre també

es posa en el meu front.

Sóc la tardor, porto els colors

faig caure les fulles dels arbres

i crec que està bé.

Les meves molèsties,

fred i pluja.

Hivern és el meu nom,

en la foscor porto la mort.

Sóc l'estiu, el

que rebo tota la glòria

i el sol omple el cel,

són la meua història.

Ara és temps d'elecció,

Qui guanyarà? Un amb potencial.

I tant: és la primavera.

CATALÀ II

Simplement t'estimo, PATRICIA YESENIA NOVA

*Necessito morir tots els dies
i viatjar al teu costat.*

*Sempre és el mateix. Ara
la meva mare amaga les píndoles,
el meu pare ha guardat les armes,
mai no estic sola.*

*Els llençols cosits al llit,
els calaixos de la cuina buits,
les agulles, el martell,
les sogues, els cables, les vares,
els llapis, els vidres, la fusta,
estan com si tinguessin guardaespalles.*

*Els meus braços creuats
coberts d'una camisa
amb botons i corretges a l'esquena.
La meva cambra ha deixat de ser-ho,
ara és blanca, embuatada.
No saben, ratolins de laboratori,
vénen amb taules de metall
darrere del vidre,
que, mentalment,
he anat a més de tres mil funerals.*

*Cap desconegut, tots amb el meu cos,
on sóc al teu costat.*

CATALÀ II

La vida, YOLI YUNETH HURTADO

*La vida no compta els passos
que has fet, sinó les petjades
que has deixat i l'esperança
de voler que passi allò.*

*Tota la nostra vida és un gran relat en
un llibre de què som els autors,
i a la vida has d'aprendre que si caus,
t'aixeques. Viu, riu, plora, gaudeix, perdona,
somia i segueix endavant.*

*Perquè ningú viu
per tu. Però el que és real és lluitar
per viure la vida i així poc a poc t'ensenya
la vida el que és bo de tantes opcions.*

*Atrapa la que et fa feliç, perquè
les millors coses de la vida,
no són coses, sinó
moments, emocions, alegries, lliçons i records.*

*La vida és molt bella,
és el més preciós que Déu ens ha donat.*

CATALÀ II

Sant Jordi, FODÉ COLY

*En este día de Sant Jordi
quisiera ofrecerte el mundo,
pero, ¿de qué te sirve este planeta insensible y a veces triste?*

¿sabes qué?

Mejor te ofrezco un mejor regalo para ti:

lo mejor de mi persona y de mi vida:

MI CORAZÓN.

Aquí lo tienes,

abierto, ¡como una rosa roja!

Te lo ofrezco por toda la eternidad.

CASTELLÀ II

La virtud de la vida, MONIQUE DE ANDRADES MORAES

*Muchos guardan cosas,
pocos se guardan.*

*Muchos priorizan materiales,
pocos priorizan personas.*

*Muchos valoran más lo que se ve,
pocos valoran lo que se siente.*

*Muchos perdieron la esperanza,
pocos se llenaron de ella.*

*Muchos primeros serán últimos,
muchos últimos serán primeros.*

*Piden paz,
pero hacen guerra.*

*Piden amor,
pero hacen terror.*

*Priorice personas y use cosas.
Guarde su corazón,
porque de él mana la vida.
Reflexione aquello que siente.*

*Cuide su interior para que pueda
exteriorizarlo con mucha dignidad y amor.*

CASTELLÀ II

Un amigo para siempre, MUSTAPHA AIT HABIB

*Una persona que te va a escuchar,
alguien en quien se puede confiar.*

*No va a dejarte cuando te sientas solo,
como el Sol que no puede dejar al cielo.*

*Va a pensar en la manera de hacerte sonreír,
para que puedas ser feliz y sentir.*

*Cuando los tiempos sean buenos y felices,
Él estará allí para compartir tu risa.*

*No te olvides de tu amigo,
tu fiel acompañante en tu camino.*

CASTELLÀ III

La amabilidad, ANTONIO SOLA

*Amable quiero ser
amigos de colores quiero tener
con todos ellos quiero compartir
la alegría de vivir.*

*Todo lo que necesitamos es hablar
de esta manera conseguiremos respetar
las cosas que los demás quieren realizar
hablando, todo se puede arreglar.*

*Todas las armas del mundo vamos a enterrar
porque si entre nosotros reina la amistad
no las vamos a necesitar
así más tiempo tendremos para disfrutar.*

*Tanques lanzando flores puedo imaginar
no más guerras, solo risas y felicidad
vamos a buscar
porque la paz en el mundo vamos a encontrar.*

INFORMÀTICA INICIAL

Sant Jordi, REMEDIOS LÓPEZ

Sant Jordi .. Jordito

tú que a las doncellas proteges de las fierecillas

yo necesito un valiente caballero

para tener aventuras por doquier.

Pero... Jordi... Jordito

no me regales una rosa

regálame un capullito

y un libro grande y gordito,

lleno de historias de amor... pero mucho amor

caballeros super dulces, casi empalagosos

y con el bolsillo llenito de dinerito

también, como no, malos malísimos

estafadores, pendencieros, truanes...

donde no termine nunca la aventura.

Qué bien lo pasaremos Jordi...Jordito

comentando el librito y dándonos

besitos.

INFORMÀTICA INICIAL

Síndrome d'abstinència, GEMMA TORRA

Necessito aquella mirada

que estripa l'aire

i m'esgarrapa el cor.

Necessito que la sang que ni brota

em pugui a la gola

i m'ofegui d'amor.

ANGLÈS 3

Un bocí de pàtria, JOAQUIM DENCÀS

En aquell espai on l'aire pur acarona els suaus relleus de roca i cel fonedís,
deixeu-hi reposar les meves cendres per esguardar-hi el pas del temps, i si el vent
les arrecera cobrint soques i rostolls de romaní, quan aquests floreixin a la
primavera, guspires d'elles faran camí a cavall de les minses boires que
acompanyen el Garbí.

Plaent serà llavors poder gronxar-se amb les lleus flaires marineres, i a redós
dels vents del món, com onades lliscaré vers el rumb oposat de les gavines, cercant
la parla universal de l'imaginari silenci.

*Avui he escoltat veus
les del vent del meu país,
dansava tot el bosc dempeus
amb suau moviment precís.
Amb ulls clucs les puc entendre
cadascuna dóna el seu so,
les alzines sonata tendra
les de fulla ampla, amb més to.
Just a la posta encara parlen
a ratxades fins que el sol vol eixir,
com aus matineres quan alant
de Collsuspina a Castellcir.
Lleuger el falcó s'hi deixa caure
gronxant-se al suau vent estès,
obre l'àliga les seves sublims ales
guaitant tot el cel de llum encès.
Des del marge veig un munt d'eres
tot pujant camí fressat,
de masos un és les Berengueres
dalt un pla força esventat.
Un altre és el Prat, per veí la Taiadella
d'allà estant Montserrat pots guaitar,
Sant Llorenç li marca l'entrada
de tots el passos per poder-hi arribar.
Llisca el vent del Verdaguer a Esplugues
que guaita un abandonat mas,
no són però veus perdudes
ja que frisen per un congost sedàs.
Camí amunt un roure immens*

*aixopluga un bell planiol,
una ermita sense encens
agermana el sumptuós Giol.*

Formosa ermita allà a baix a la ribera

*Sant Andreu és el seu nom,
guarda una imatge vella
lliurada abans del darrer son.*

*Un entorn ple de masies
testimonia un històric passat,
en algunes encara crema
la llar dels avantpassats.*

*A l'est s'aferma Centelles
al nord l'altiu Moià,
a l'oest s'enlaira Granera
al sud Sant Quirze s'està.*

*No puc oblidar una vila
que té a la bandera tres sols,
contrades belles i n'és veïna,
el seu nom, Castellterçol.*

*Quan caiguin les pansides fulles
potser les veureu passar,
les cendres de les despulles
lliurades al benestar.*

*Aquells paisatges..., els anhels de llavors són instants presoners del passat, pinzellades,
res perpetua.*

*L'avenir, com el dia que neix..., és el preludi del futur esperançador, testimoni de
l'endemà.*

*Vull viure sense pressa aquesta llum del sol a l'hora de pondre's..., voldria anar-me'n amb
ell, no perdre'l mai.*

ANGLÈS 3

Capvespre, JESÚS RUBIO

A l'antiga placeta vilatana

Amb dos arbres malalts i un que es revifa

a un cantó la porta de l'església

que té un sant sense cap i sense cames,

i, enfront mateix, la porta del hospici,

viu el sastre, velleja que velleja

porta ulleres i cus, com un miracle,

mestregen tot el cel fulles de rosa;

s'ha escalfat foc vora del sol, i brillen

en els carrers les cares dels que avancen

victoriosament cap a la posta.

però l'esguard del sastre no s'hi gira.

Perdut en si mateix, tant li fan

postes, dies i nits. I si adreça

el cap, serà per enfilar l'agulla.

GES I

Carta sobre la taula, MANOLI GARCÍA

*Escric aquestes línies,
perquè a vegades em sento buida
i sola i sento la necessitat
de córrer o anar-me cap a un altre món.
Un món d'eterna solitud
on no em vegi ningú,
on no parlar amb ningú
on no haver d'explicar els
meus eterns secrets
aquells eterns secrets
que jo sé i que entenc.
Fins el patiment, el dia
que marxi per sempre
i deixi de pensar en un patiment
deixo la carta sobre la taula.*

GES I

El filat, JUAN MANUEL GÓMEZ

*Ha estat en els teus punxons
on centenars s'han quedat.
El teu roserar de l'odi,
quins grans desastres has causat!
Tranquil·litat per uns,
temor per altres has provocat,
essent tant sols inert,
quins grans desastres has causat.
Ara nosaltres mirem enrere
i una part de la història has tacat.
Tu, sens dubte, filat
quins grans desastres has causat.*

GES II

Com tu tenim ulls, MARIANO LUIS ALONSO

*Com tu tenim ulls, els nostres potser més nets,
per on neden els peixos, que no se senten diferents.*

*En les mans carícies, que no vulguin dormir,
per envoltar el món si s'ajunten amb mi.
En crear no falten perills, però portem la motxilla
plena de somnis i somriures, amb força brillen.*

*No som diferents ni laberints per perdre'ns, buscant
raons en els cors per estimar-se, quan despertem el
sol apareix càlid i tendre.*

*Per on trepitgem fem camí, l'herba creix. On
caminem l'esperança neix. El mirall ens ofereix
mil matins de colors, a la nit se'n van els dolors.
El lament i el silenci, els tenim a dins, ens mengem
l'alegria amb la punta dels dits.*

*Fiquem la tristesa en sacs de forats, som la
llengua sincera que crida sense parar, on habiten
les nostres veus, que no poden callar.*

*Són els teus ulls que ens veuen desiguals.
No som diferents, tots som iguals.*

GES II

Rosa, AIDA SAYOL

*Rosa estimada, rosa espinada,
deixa'm dir-te, que
amb la teva presència,
els estimats es declaren.*

*Rosa bella, i tan traïdora
Deixa'm dir-te que a vegades,
fas mal a les parelles.*

*Rosa, el teu color de l' amor
el teu olor, és una brisa fresca,
que tothom que et mira,
a algú altre estima.*

GES II

La pluja, POL SERRANO

*Diuen que quan plou hi ha alegria,
però també tristesa i melancolia*

La natura és sabia.

*L'aigua és la nostra amiga,
ens dóna un xic d'intriga
i una mica de vida i salut.*

Ara les gotes repiquen el vidre de la finestra de casa.

Una espelma encenc al meu costat.

Assegut em quedo una bona estona escoltant la pluja.

Quan les gotes han parat de picar els vidres.

Surto al jardí descalç i em poso a cridar ben fort.

Plou una altre cop!

GES II

Sant Jordi 2016, SARA DURAN

Una Rosa

Una Flor

Una prosa

Que batega a dins el cor

Dracs i cavallers

Espases i diners

Una història

Que portarà a la glòria

La princesa s'ha escapat,

La saviesa l'ha fallat

I un drac l'ha capturat

Crida i crida sense parar,

Però un cavaller ja vindrà,

I a ella salvarà

Ràpid galopa,

Al drac s'acosta

Salta del cavall

I amb un sol ball

Tot valent derrota el drac.

De la sang

La rosa

Amb la rosa

L'amor s'hi posa

Una abraçada

Una carícia

Un petó increïble

Princesa salvada

Història acabada.

*Una rosa
Una flor
Una princesa plena d'amor*

*Sant Jordi, 2016
Roses i llibres
Lliris i flors
Significats de molts colors*

PA CFGS

Sant Jordi, JÉSICA GARCÍA

*Una estació que se'n va
Una que tornarà
Noves flors que sortiran
Nous ocells que volaran.*

*Una festa popular
Llibres i roses per regalar
Amb Sant Jordi va començar
Una història per relatar.*

*Una princesa per alliberar
Un drac per executar
Un cavaller la salvarà
Una rosa li donarà.*

*Un dia per celebrar
Una història peculiar
Un patró coratjós
Un heroi valerós.*

PA CFGS

Pau al front, MUSTAPHA AIT HABIB

*Pau al front, pau als ulls,
pau a les mans, pau en els signes
d'identitat.*

*Pau a la terra, pau en el cel,
pau en els anys.
de joventut.*

*Pau en l'aigua, pau en l'aire,
pau als carrers
de la ciutat.*

*Pau en el lleure, pau a les nits
de tempesta.*

*Pau a la casa, pau en l'arbre,
pau en els fruits,
de la meva heretat. Pau en el temps
de l'alegria.
Pau en el son.*

Per sempre en PAU.

PA CFGS

